

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 27.10.2011
KOM(2011) 688 slutlig

2011/0309 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om säkerhet för prospekterings-, undersöknings- och produktionsverksamhet för olja
och gas till havs**

(Text av betydelse för EES)

{SEK(2011) 1292 slutlig}

{SEK(2011) 1293 slutlig}

{SEK(2011) 1294 slutlig}

MOTIVERING

1. BAKGRUND

Motiv och syfte

Sökande efter och produktion av olja och gas sker allt oftare till sjöss, även i komplexa geografiska och geologiska miljöer, såsom djuphavsmiljö. Skalan och de utmärkande egenskaperna för senare tiders olje- och gasolyckor till sjöss¹ och händelser som kunde ha lett till olyckor² som rapporteras i världen, inbegripande unionen, kräver handling. De blottlägger skillnaden mellan verksamheternas ökande komplexitet och bristerna i rådande riskhanteringspraxis. Bland enskilda företag rapporteras stora skillnader vad gäller säkerhetsagerande och attityder. Vidare har incidenterna belyst utmaningarna som tillsynsmyndigheterna möter när det gäller att säkerställa en nöjaktig tillsyn av verksamheter till sjöss, och en avsaknad av transparens och informationsutbyte avseende offshoreindustrins säkerhetsagerande.

I Europa produceras den mesta oljan och gasen till havs. En allvarlig olycka vid någon av Europas anläggningar till havs kommer sannolikt att innebära materiella förluster, skador på miljön, ekonomin, lokala orter och samhället, medan arbetstagarna kan riskera sina liv och hälsa. Sannolikheten för en allvarlig olycka i unionens farvatten måste minskas.

Studier, samråd med berörda parter och riskanalyser som utförts sedan 2010 har identifierat unionens främsta problem som:

1. Risken för att en större olje- eller gasolycka sker till havs i unionens farvatten är avsevärd och den befintliga fragmenterade lagstiftningen och olika praxis inom tillsynsmyndigheter och industrin ger inte de nödvändiga förutsättningarna för att uppnå alla minskningar av riskerna inom unionen som är möjliga.

2. Det befintliga lagstiftningsramverket och verksamhetsarrangemangen ger inte de nödvändiga förutsättningarna för ett så effektivt svar som möjligt på akuta olyckor oavsett var de inträffar i unionens farvatten, och ansvarsskyldigheten för sanering och konventionella skadeståndsanspråk är inte helt klarlagt.

Därför är de allmänna syftena med detta förslag att (i) minska riskerna för en allvarlig olycka i unionens farvatten, och (ii) att begränsa följderna om en olycka ändå skulle inträffa.

Allmän bakgrund för ett lagstiftningsinitiativ

Kommissionen svarade redan förra året på katastrofen i Mexikanska bukten med en bristanalys av praxis till havs och lagstiftningsramverket i unionen och det efterföljande

---

¹ Exempel: Deepwater Horizon i USA 2010 (11 döda), Montara i Australien 2009, Usmacinta i Mexiko 2007 (22 döda)

² Såsom olje- och gasläckor, misslyckanden inom produktionsprocesssäkerhet och borrhållsreglering, misslyckanden på grund av felaktig konstruktionsförändring, eftersatt underhåll av avgörande säkerhetsaspekter i ett stort antal fall. Exempel på nyligen inträffade incidenter: Gullfaks C i maj 2010, Gannet F, 2011, båda i Nordsjön.

meddelandet "Utmaningen att uppnå en säker olje- och gasverksamhet till havs"³ (antagen i oktober 2010). Den gav en första indikation om åtgärdsområden inom unionen.

Det finns avsevärda skillnader mellan och fragmentering bland medlemsstaternas lagar och praxis gällande verksamheter till havs (t.ex. licensiering, ansvarsbestämmelser, utrustningens säkerhetsstandard, offentlig transparens och informationsutbyte). Detta återspeglar den faktiska avsaknaden av internationella lagstiftningsinstrument och brister i den tillämpliga unionslagstiftningen.

Medan vissa medlemsstater har offshore-tillsynssystem som anses vara av världsklass, har alla utrymme för förbättringar. Det är viktigt att regleringen av större olycksrisker inom offshore-industrin måste förbättras till en konsekvent hög standard i hela unionen.

Baserat på en frekvensanalys av industrins agerande hittills i Europa och dokumenterade kostnader för tidigare olyckor spänner medelvärdet för de årliga ekonomiska förlusterna och skadorna från olje- och gasolyckor till havs i unionen från €205 m till €915 m. Detta spann används som den empiriska basen för riskbasnivå vid konsekvensanalysen.

Man uppskattar att de fördelar som tillfaller unionen och medlemsstaterna avsevärt överväger kostnaderna för att införa högre standarder. Den större delen av eventuella ytterligare kostnader kommer att tas av industrin, vilken kommer att dra nytta av minskade risker. Erfarenheten visar emellertid att en stabil lagstiftning och tydliga ansvarsförhållanden behövs för att åstadkomma kulturförändringen inom industrin som kommer att ge minskningen av risker som denna lagstiftning avser att åstadkomma.

De allmänna målen som nämndes tidigare har omvandlats till fyra specifika mål:

1. Att säkerställa en konsekvent användning av bästa praxis för kontroll av större faror inom olje- och gasindustrins verksamheter till havs som kan påverka unionens farvatten eller stränder.
2. Att införa bästa tillsynspraxis i alla Europeiska rättsskipningsområden med olje- och gasverksamheter till havs.
3. Att stärka unionens beredskap och reaktionsförmåga att hantera nödfall som kan påverka unionens medborgare, ekonomi eller miljö.
4. Att förbättra och klargöra befintliga ansvarsskyldighets- och skadeståndsbestämmelser inom unionen.

Grundat på kommissionens efterforskningar och samråd med berörda parter har praktiska åtgärder för att nå resultat tagits fram. Dessutom har policyalternativ identifierats som grupperar åtgärderna i olika kombinationer och sätt för genomförande. Dessa policyalternativ beskrivs i kapitel 2.

Gällande unionslagstiftning inom förslagets område

---

³ KOM(2010) 560 slutlig.

Unionen har ingen sektorspecifik offshore-lagstiftning för olja och gas, det finns emellertid bredare regelverk inom unionen som, oftast endast delvis, gäller offshore-sektorn. Detta förslag kompletterar främst följande delar av unionslagstiftningen:

- i. Miljöansvar. Miljöansvarsdirektivet (ELD) 2004/35/EG inriktar sig på ansvaret för skador på miljön även i förbindelse med olja och gas till havs. Verksamhetsaktören som orsakar betydande miljöskador på skyddade arter, naturliga livsmiljöer eller vatten har ett strikt ansvar att förebygga och åtgärda skadan och bära de fulla kostnaderna för den. Detta förslag syftar till att utöka den rådande territoriella tillämpligheten för ELD som för närvarande är begränsad till kustremsan och territorialvattnet avseende vattenskadorna till att även täcka allt havsvatten inom medlemsstaternas jurisdiktion.
- ii. Miljökonsekvensanalys: Direktivet 85/337/EEG⁴, ändrat genom direktiven 97/11/EG⁵, 2003/35/EG⁶ och 2009/31/EG⁷, om bedömningen av effekterna av vissa offentliga och privata projekt på miljön, har harmoniserat principerna för miljökonsekvensanalyser för projekt genom att införa allmänna minimikrav. Dessutom är FN/ECE Esbo-konventionen om miljökonsekvensbedömning i ett gränsöverskridande sammanhang, vilket utgör en del av miljöregelverket, relevant vad gäller bedömningen av projekt som sannolikt kommer att ha gränsöverskridande effekter. Dess tillämpning är emellertid efter eget skön för vissa borrhålsverksamheter.
- iii. Avfallslagstiftning: Direktivet 2008/98/EG om avfall (ramverksdirektivet om avfall). Detta direktiv gäller fullt ut för oljespill, vilket godkänts av Europeiska unionens domstol. Således täcks olja som läcker från en offshore-anläggning av EU-definitionen av avfall, vilket lägger kravet på den föroreningsansvarige att städa upp.
- iv. Hälsa och säkerhet för arbetstagare i arbete: - Direktivet 92/91/EEG (vilket kompletterar ramverksdirektivet 89/391/EEG) är den främsta delen av unionens lagstiftning som är relevant för att skydda offshore-arbetstagare och -arbetsmiljön. Detta förslag förstärker systemet enligt direktivet 92/91/EEG till att inbegripa, bland annat, miljöbedömning, för att kräva att riskanalysen lämnas in till tillsynsmyndigheten för godkännande, för att fastställa ett underrättelsesystem för borrhålsverksamheter och att kräva oberoende verifiering av avgörande riskbegränsande aspekter.
- v. Stora risker: Seveso-direktivet 96/82/EG gäller inte offshore-sektorn, men några av dess aspekter tjänstgjorde som ett bra övningsexempel för detta förslag. Detta förslag går emellertid längre än Seveso, i synnerhet genom att kräva tillsynsmyndighetens godkännande av riskbedömning, starkare verifiering av den tekniska och ekonomiska förmågan vid licensieringsstadierna eller nödvändiga förutsättningar för utrymning och räddning av arbetsstyrkan vid en evakuering.
- v. Beviljande av tillstånd för prospektering, undersökning och produktion av kolväten: Direktivet 94/22/EG är ett lagligt huvudramverk för att bevilja licenser för

---

⁴ EUT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁵ EUT L 73, 14.3.1997, s. 5.

⁶ EUT L 156, 25.6.2003, s. 17.

⁷ EUT L 140, 5.6.2009, s. 114.

undersökning och produktion. Detta förslag ändrar inte själva direktivet men stärker kraven på berörda myndigheter under licensieringsprocessen för att förbättra bedömningen av de sökandes tekniska och ekonomiska förmåga.

- vi. Krishantering: Förslaget inför nya krav på krishantering för medlemsstater och industrin, vilka ska kompletteras av befintliga unionsbefogenheter både inom och utanför unionen. Gemenskapens civilskyddsmekanism (rådets beslut 2007/779/EG), övervaknings- och informationscentrum (MIC)⁸ och Europeiska sjösäkerhetsbyrån⁹ (EMSA) är unionens huvudverktyg för krishantering. Steg hade redan vidtagits för att utöka EMSA:s behörighet att även täcka olyckor vid offshore-anläggningar (utanför dess främsta fokus på sjöfart).

Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden

Denna förordning är förenlig med energistrategin för 2020¹⁰, nämligen prioritet 3, delen rörande hållbar, stabil och konkurrenskraftig energi i Europa.

Dessutom är denna förordning förenlig med unionens miljölagstiftning och -politik och dess huvudgrundsatser, såsom förebyggande och begränsning av föroreningar och den föroreningsansvarige betalar och försiktighetsprinciper. Den är även helt samstämmig med havspolitikerna, i synnerhet målet att till 2020 uppnå god miljöstatus för havsmiljön (ramdirektivet om en marin strategi 2008/56/EG).

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OM TILLSYN OCH KONSEKVENSANALYSER AV POLICYALTERNATIVEN

Samråd med berörda parter

Ett offentligt samråd på nätet utfördes mellan den 16 mars och 20 maj 2011 för att fastställa de berörda parternas åsikter om behovet av åtgärder från unionen inom olika politiska områden.

Kommissionen fick totalt 64 bidrag, vilka omfattade mer än 350 separata svar från berörda parter

Sammanfattning av svaren och hur de har beaktats

Samrådet gav ett brett stöd för strängare åtgärder för förebyggande av och hantering av större olyckor till havs, medlen för att uppnå detta syfte varierade dock. Nationella myndigheter i Nordsjöregionen kände att förändringar på unionsnivå inte borde ifrågasätta deras nuvarande målsättande tillvägagångssätt vid tillsyn, vilket förslaget faktiskt avser att främja. Samtidigt som de erkände behoven av förbättringar i allmänna ordalag var industrin mest konservativ mot föreskrivande förändringar och föredrog tillvägagångssättet med målsättningar och initiativ från industrin. Å andra sidan var icke-statliga organisationer och de specialiserade

---

⁸ Verksamhetscentrum för civilskyddsmekanismen.

⁹ EMSA upprättades efter katastroferna med oljetankarna Erika (1999) och Prestige (2002) i syfte att säkerställa en hög, enhetlig och effektiv nivå för säkerhet, stabilitet, förhindrande av föroreningar och insatser vid föroreningar till havs.

¹⁰ SEK (2010) 1346: energi 2020, en strategi för konkurrenskraftig, hållbar och säker energi.

företagen (t.ex. klassificeringssällskap) aktivast när det gällde att begära ändringar på unionsnivå.

Huvudsynpunkterna var följande.

Tillstånd

Licensinnehavare ska hållas ansvariga för de skador de orsakar. De flesta nationella tillsynsmyndigheter och industrier anser att licensgivningen och tillståndsgivningen som nu tillämpas i vissa medlemsstater är sunda, men att unionen bör arbeta med andra för att förbättra deras standarder. De anser att beslut om godkännande uteslutande bör ligga hos den berörda medlemsstaten, men information skulle kunna delas med angränsande stater där det finns möjligheter för gränsöverskridande miljöföroreningar. Olika rekommendationer gavs av enskilda företag (t.ex. harmonisering och förenkling av förfaranden för godkännande och åtskiljande av tillsynsmyndigheter för licensgivning och säkerhet). Några icke-statliga organisationer och medborgare talade för obligatoriska samråd med eller samtycke från en angränsande stat i händelse av risk för gränsöverskridande miljöföroreningar.

Den normativa rättsakten förutser en starkare och riskbaserad analys av den tekniska och ekonomiska förmågan. Den inför även en miljödel i begränsandet och förebyggandet av större faror förutom säkerhetsdelen.

Förebyggande av olyckor

Industrin behöver utmanas för att göra ännu bättre ifrån sig vid förebyggande av stora olyckor, samtidigt som man inte ska riskera en sänkning av standarden för olycksförebyggandet där medlemsstater redan har ett starkt offshore-tillsynssystem. Industrin hävdar allmänt att den kan förbättra situationen genom självreglering och initiativ från industrin. Icke-statliga organisationer och, i olika grad, några tillsynsmyndigheter anser att befintliga förordningar bör stärkas och utökas till att täcka all offshore-verksamhet i unionens farvatten.

Verifiering av efterlevnad och ansvarskyldighet för skador

En hög grad av efterlevnad med stabila och förnuftiga krav är nödvändiga. Medan industrin argumenterar att efterlevnad alltid har hög prioritet inom företag ser många berörda parter ett övergripande behov av att anta en starkare säkerhetskultur inom hela industrin. Förordningen inriktar sig på efterlevnad och att åstadkomma en tillförlitlig och stark säkerhetskultur.

Starkare fysiska inspektioner efterlystes av icke-statliga organisationer och några klassificeringssällskap. Nationella tillsynsmyndigheter och industrin motsatte sig detta i allmänhet under åberopande av möjliga resursbrister eller risker för att destabilisera de nuvarande systemen. Krav på oberoende verifiering av tredje part fick visst stöd av de senare två grupperna.

En utökning av ramen för miljöansvaret gynnades mest av icke-statliga organisationer, medan tillsynsmyndigheterna och industrin inte intog några tydliga ståndpunkter... Industrin och försäkringsgivarna tenderade att motsätta sig förändringar såsom obligatorisk försäkring utan ett tak för den internationella ansvarskyldigheten medan de icke-statliga organisationerna eftertryckligen krävde det.

Transparens, informationsutbyte och bästa praxis

De icke-statliga organisationerna men även industrin och tillsynsmyndigheterna ansåg att en högre grad av transparens skulle ge industrin och de offentliga myndigheterna möjligheten att visa att olje- och gasverksamhet till havs hanteras och regleras korrekt. Alla nationella myndigheter bör arbeta nära tillsammans, och utgå från det goda föredömet som North Sea Offshore Authorities Forum (NSOAF) och Europeiska unionens NSOAF-grupps informella möten utgör.

Krishantering

Huvudansvaret för beredskapen har aktören och den berörda medlemsstaten, men effektiviteten och dugligheten vad beträffar förmågan till beredskap för oljespill som finns i Europa kan ytterligare ökas genom samarbete och utbyte av expertis och andra tillgångar. Europeiska sjösäkerhetsbyrån har en roll inom upprepning om den efterfrågas via gemenskapens civilskyddsmekanism av de berörda medlemsstaterna.

Internationella verksamheter

Unionsbaserade företag bör sträva efter, och förväntas, att följa de politiska strategierna som sammanfattas i denna förordning och bör inte sänka standarderna när de är verksamma utanför unionen

Extern experthjälp

Engagemanget med berörda parter internationellt och inom unionen (offshore-industrin, icke-statliga organisationer) och medlemsstater som representerar, har tillsyn över eller administrerar offshore-sektorn började i april 2010, vilket utmynnade i meddelandet från oktober 2010.

Både de skriftliga och mötesbaserade samråden med berörda parter har utökats ytterligare sedan dess. Förutom de offentliga samråden har nationella tillsyns-/övervakningsmyndigheter träffats vid åtta tillfällen som kommissionen och NSOAF stått för gemensamt. Offshore-säkerheten har även lyfts fram på mötena för Berlinforumet för arbetsgruppen för inhemska fossila bränslen¹¹. Dessutom har ett antal möten hållits med internationella och nationella industrisällskap, enskilda företag, icke-statliga organisationer och oberoende verifieringsföretag och försäkringsgivare. Vidare har kommissionen regelbundet närvarat vid nationella (t.ex. den rådgörande gruppen för förebyggande och krishantering av oljespill i Storbritannien) och internationella initiativ (t.ex. GMEP-arbetsgruppen i G-20). Dessa möten har hållits fram till idag. På liknande sätt har andra kommissionsavdelningar (t.ex. GFC) med relevant överförbar erfarenhet och expertis rådfrågats regelbundet. Två nationella experter anlätades av kommissionen från nationella offshore-säkerhetsmyndigheter. Experternas utlåtanden har beaktats helt vid utformningen av denna förordning.

Politiska alternativ och analys av deras konsekvenser

Särskilda politiska alternativ härrör från de allmänna och specifika syftena som beskrivs i kapitel 1. Följande fyra politiska syften finns, förutom basnivåalternativet att inget göra (alternativ 0).

---

¹¹ Berlin-forumet (alias forumet för fossila bränslen) är ett årligt möte mellan berörda parter som sammankallas av kommissionen. Mellan de årliga plenarmötena håller tre arbetsgrupper regelbundna möten för att diskutera aktuella ämnen.

Alternativ 0 skulle bevara status quo.

Det medför ingen ytterligare kostnad eller konsekvens för basnivåns kostnadsområde €205-915 m.

Alternativ 1 ("Nordsjö bas") är basnivån för ett meningsfullt unionsingripande. Det inför rapporten om stora risker (MHR) i unionslagstiftningen baserat på säkerhets- och hälsohandlingen som erfordras enligt direktivet 92/91/EG men går längre genom att kräva att tillsynsmyndigheten ska vara nöjd med den innan verksamheten påbörjas. Ett system med inspektioner och sanktioner skulle krävas för att underbygga åtgärderna som beskrivs i MHR. Alternativ 1 skulle verkställas genom ny lagstiftning.

Alternativ 1 inför ytterligare verksamhetskostnader för industrin på ca **€ 36 m/år** och en minskning av riskerna uttryckta i förhållande till basnivåns kostnader på ca **€7 – 30 m/år**, i medeltal en **3 % minskning** av basnivåns risker.

Alternativ 1+ ("Nordsjö +") går längre genom att införa icke-bindande lagliga riktlinjer för att skärpa bedömningen av den tekniska förmågan hos sökande av licenser för olja och gas till havs, krishanteringsplaner och krishanteringsförfaranden, att utveckla förenliga nationella och industriägda beredskapsegendomar och göra dem tillgängliga för andra länder vid behov och att klargöra ramen för miljöbestämmelser gällande aktörernas ansvar (t.ex. tillämpligheten för avfallslagstiftningen) avseende olje- och gasolyckan till havs. Unionen skulle föreslå unionsbaserade företag frivilliga överenskommelser om att använda EU-standarder utanför EU:s vatten.

Alternativ 1+ inför ytterligare verksamhetskostnader för medlemsstaterna på ca **€ 3 m** och efterlevnadskostnader för industrin (kumulativa med alternativ 1) på ca **€ 52 m**. Den kumulativa effekten av alternativen 1 och 1+ är **€ 25 - € 109 m/år**, en **12 % minskning** i medeltal av basnivåns risk.

Alternativ 2 ("Bästa unionspraxis") vidareutvecklar reformerna i alternativ 1+ i ett omfattande paket. Vedertagen global bästa praxis vid riskbegränsning för stora risker skulle bli obligatorisk, och miljöriskanalys skulle inbegripas i MHR. Bästa tillsynsmyndighetspraxis och erforderliga organisationsstandarder skulle även införas i arrangemang för berörda nationella myndigheter. Denna holistiska riskanalys för säkerhet och miljö skulle integrera krisberedskap och hantering av krisinventarier i lagstiftningen. En unionsövergripande grupp av offshore-myndigheter skulle upprättas och direktiven för licensgivning och ELD förstärkas med föreskrifter.

Alternativ 2 inför kumulativa verksamhetskostnader för industrin på ca **€122 m** (från €52 m) och ca **€12-18 m** (från €3 m) för medlemsstaterna, plus administrativa engångskostnader på ca €18 - €44 m. Kostnaderna för kommissionen för att upprätta och driva EUOAG skulle bli ca **€1 m**. De ytterligare åtgärderna minskar basnivåns riskkostnader med mellan **€103 - 455 m/år** - en **50 % minskning** av basnivåns risk.

Alternativ 3 ("EU-byrå") förstärker ytterligare konsekvensen av alternativ 2 genom att införa en unionsbyrå för att institutionalisera och därigenom sammanställa reformerna som uppnås med alternativ 2. Den skulle utföra inspektioner och undersökningar, övervaka och driva igenom konsekvens vad gäller agerande, utveckla en interventionsförmåga och bistå kapacitetsuppbyggnad i intilliggande länder utanför unionen.

Alternativ 3 inför kumulativa årliga verksamhetskostnader för kommissionen på ca **€35 m/år** (från € m) och inledande engångskostnader på €18 - 44 m plus €10-tals miljoner för inköp av nödvändig fast beredskapsegendom. Det skulle inte bli några ytterligare kostnader för industrin.

Alternativen jämförs med avseende på i vilken utsträckning de tar upp åtgärderna i tabell 1

Nr	Åtgärd	Alternat iv 0	Alternat iv 1	Alternat iv 1+	Alternat iv 2	Alternat iv 3
1	Detaljerad verifiering av den möjliga aktörens tekniska förmåga	0	0	G	L	Unionen
2	Fastställa regelbundna inspektioner och ett sanktionssystem	0	L	L	L	Unionen
3	Inlämnande av formella säkerhetsanalyser för godkännande av tillsynsmyndigheten	0	L	L	L	Unionen
4	Utökning av MHR till en vittomfattande riskhanteringsmodell	0	0	0	L	L
5	Utöka unionens praxis till utomeuropeiska verksamheter	0	0	G	G	Unionen
6	Upprätta en behörig myndighet	0	0	0	L	Unionen
7	Skapa en plattform för lagstiftningsdialog	0	0	0	L	Unionen
8	Vittomfattande informationsutbyte och transparens	0	0	0	L	L
9	Beredskap för effektiv krishantering av stora olyckor till havs	0	0	G	L	Unionen
10	Säkerställa gränsöverskridande tillgänglighet för och förenlighet mellan ingreppsegendom	0	0	G	L	Unionen
11	Klargöra ramen för miljöansvar	0	0	G	L	L

Tabell 1

0 = ej verkställt i detta alternativ, G = riktlinjer/icke-bindande lagstiftning, L = lagstiftning, Unionen = ansvarigt unionsorgan.

En åtgärd kan verkställas på olika sätt, vilket ofta ger en avvägning mellan effektivitet och praktiskhet. Som en följd kännetecknas vart och ett av de politiska alternativen å ena sidan av uppsättningen åtgärder som alternativet håller fast vid och av de föredragna verkställighetssätten för varje åtgärd enligt det alternativet.

Det **föredragna politiska alternativet** är alternativ 2, d.v.s. en vittomfattande offshore-reform som genom ny lagstiftning höjer riskhanteringsnivån och krishanteringsberedskapen inom offshore-industrin i hela unionen. Förutom konsekvens ger detta alternativ en större transparens åt industrins och tillsynsmyndigheternas agerande.

Detta alternativ kan minska riskbasnivån med 50 % genom ett förbättrat förebyggande och minskning av skadorna om en olycka trots allt skulle inträffa. Riskminskningen uttryckt i pengar (ca €103 m - 455 m/år) är fördelaktig i jämförelse med de uppskattade kumulativa kostnaderna för dess genomförande (€134 – 140 m/år). Det är billigare administrativt och ekonomiskt eftersom de ytterligare verksamhetskostnaderna för alternativ 3 (ca €34 m /år) inte lyckas medföra motsvarande riskminskningar. Alternativ 1+ är ett val med måttliga positiva konsekvenser (12 %) och verkställighetsmöjligheter samtidigt som fördelarna med alternativ 1 är otillräckliga för att motivera (de förvisso små) kostnaderna.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER AV FÖRORDNINGEN

Den föreslagna förordningen skapar plikter för aktörer, medlemsstater och kommissionen på följande sätt.

Aktören

Aktören ska organisera sina verksamheter efter en modell för bästa praxis; ta fram en rapport om risk för allvarlig olycka (MHR) och skicka in den till den berörda myndigheten för bedömning. Dessutom ska aktören skicka in en anmälan för varje borrhållsverksamhet till tillsynsmyndigheten. För både MHR och borrhållsanmälningar krävs oberoende verifiering av de avgörande säkerhetsaspekterna. Aktörer kommer att ta fram interna beredskapsplaner; främja driftskompatibilitet och förenlighet för beredskapsegendomar och rapportera incidenter och annan angiven information till relevant medlemsstat i ett standardformat. Unionsbaserade företag skulle förbinda sig att uppvisa unionens offshore-säkerhetsstandard oavsett var de är verksamma utanför Europa.

Medlemsstaterna får

via sina licensgivande myndigheter på ett lämpligt sätt analysera de sökandes potentiella säkerhets- och miljöskyddsagerande (och ekonomiska förmåga att hantera tillfällen då säkerheten misslyckas) när de bedömer om de ska ge tillstånd om undersöknings- eller produktionslicenser. Medlemsstaterna skulle upprätta vederbörliga myndigheter för att övervaka säkerheten, miljöskyddet och krisberedskapen och införa stabila standarder för inspektion och undersökning, underbyggda av lämpliga sanktioner mot aktörer som bryter sina åtaganden. Medlemsstaterna kommer regelbundet att göra information rörande deras offshore-sektorer tillgänglig och rapportera alla större incidenter och gjorda erfarenheter till kommissionen. Externa krisberedskapsplaner skulle tas fram av medlemsstaterna, kollaborativt med intilliggande medlemsstater. Åtgärder kommer att vidtas för att säkerställa driftskompatibilitet för expertis och fysiska egendomar för att understödja unionsövergripande interventioner, inbegripande av EMSA. Medlemsstaterna och industrin ska ta fram och regelbundet testa beredskapsplanerna...

Kommissionen

Kommissionen ska upprätta en Europeisk grupp av offshore-myndigheter med representanter från berörda myndigheter som ansvarar för olje- och gasverksamheter till havs i unionens medlemsstater. Kommissionen ska ändra miljöansvarsdirektivet (2004/35/EG) inom lagstiftningen.

Rättslig grund

Förordningsförslaget är grundat på artikel 192 (miljö) gällande miljöskydd och artikel 194 (energi) i FEUF gällande minimering av skadliga konsekvenser för unionens energiförsörjningssäkerhet och hur den inre energimarknaden fungerar.

Subsidiaritetsprincipen

Unionsåtgärder har övervägts endast där de kan uppnå syftet effektivare än medlemsstaterna eller där åtgärder av enbart medlemsstater kanske inte kan ge optimala förbättringar.

Företag är verksamma och oljeborrplattformar som Deepwater Horizon flyttas över gränser men möter olika föreskrivande system längs gränserna för de nationella rättsskipningsområdena. De senaste reaktionerna från medlemsstater indikerar att utan unionsåtgärder skulle dessa skillnader förvärras när länder som huvudsakligen ligger i de mest framskridna områdena individuellt planerar förbättringar medan de internationella initiativen fortskrider mycket långsamt. Vidare skulle, utan unionsåtgärder, befintliga svårigheter att jämföra industrins agerande och utbyta information och olycksinformation bestå.

Åtgärder från enbart medlemsstater skulle vara otillräckliga för att uppnå ett konsekvent skydd (inbegripande ansvar för föroreningar) av miljön, allmänhetens bästa, ett åtagande av unionen och dess medlemsstater i enlighet med ramdirektivet om en marin strategi.

Sannolikheten för och konsekvenserna av stora olyckor till havs förblir betydande överallt i unionen utifrån nationella rapporter, och en riskanalys som utförts av kommissionen 2011. Offshore-produktion sker allt oftare även i Medelhavet, Svarta havet och till och med i Östersjön där några länder i dessa marina områden har mindre erfarenhet av att reglera offshore-verksamhet. Icke-desto mindre har nationella åtgärder till och med i de

framåtskridna områdena (huvudsakligen Nordsjön) misslyckats med att uppnå gemensamma standarder och jämförbarhet för informationen.

Om unionen inte vidtar åtgärder kommer detta sammantaget, trots åtgärderna som redan förväntas av unionslagstiftningen, såsom inom området för hälsa och säkerhet på arbetsplatsen, helt sannolikt att beröva medlemsstaterna på det mest lämpliga sättet att minska riskerna för stora olyckor till havs på ett konsekvent sätt och i rättan tid.

Proportionalitetsprincipen

Artikel 5 av fördraget kräver att "Inga åtgärder av gemenskapen skall gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen för detta fördrag". För att åstadkomma den nödvändiga balansen mellan målen och medlen som föreslagits för att uppnå dem tar denna förordning hänsyn till:

- i. Kostnaderna för olyckan med Deepwater Horizon uppskattades av BP att överstiga \$ 40 miljarder; kostnaderna för en liknande händelse i unionens farvatten skulle kunna vara i denna storleksordning.
- ii. Olyckor i samma storleksordning som Deepwater Horizon inträffar inom offshore-industrin med en frekvens av årtionden vilket är högt för att vara extrema risker för stora olyckor.
- iii. Värdet av unionens offshore-sektor är mycket högt uttryckt i nationella ekonomier (statsinkomster och anställningar) och dess bidrag till leveranssäkerheten.
- iv. Offshore-sektorn genererar förhållandevis höga intäkter för de inblandade företagen.
- v. Allmänheten har utvecklat en motvilja mot ytterligare risker för stora olyckor.

Kostnaden för åtgärderna som föreslås i denna förordning (ca €134-140 m/år) är blygsamma i förhållande till riskminskningen de kommer att säkerställa (ca € 103 – 455 m/år). Därför föreslås de som fullmaktsåtgärder.

Val av instrument

En **förordning** föreslås för att genomföra alternativ 2. Den har fördelar jämfört med ett direktiv på grund av sin tydlighet, konsekvens och snabbhet vid genomförande via direkt tillämpning¹². Genom att verka direkt på industrin skulle förordningen även ge mer jämlika verksamhetsförutsättningar. Den skulle även sörja för beredskapsplanering för att bekämpa gränsöverskridande föroreningar.

Vad gäller överenskommelserna mellan myndigheterna avseende kommissionens rådgivande grupper och expertgrupper skulle Europeiska unionens grupp av offshore-myndigheter upprättas genom ett fristående kommissionsbeslut.

---

¹² I andra rättsakter som täcker industrier med höga risker/höga värden har man tidigare föredragit direktiv, t.ex. IPPC eller SEVESO II-direktivet, medan sektorer med lägre risker, såsom civilflyget, ofta använder förordningar som sitt lagliga ramverk.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslagets budgetkonsekvenser är ungefär 2,5 m € under perioden 2013-2016, inbegripet kompensationer för deltagande i kommittén. EMSA:s bistånd avser främst a) användning av dess satellitövervakningssystem, vilket är aktivt oberoende av olyckor till havs b) användning av beredskapsfartyg som organiseras av EMSA. Beredskapsfartygen kontrakteras endast för syftet och driftskostnaderna täcks av den drabbade kuststaten som begär ingripandet. Förordning (EG) 2038/2006 inför ett flerårigt ekonomiskt ramverk för föroreningsansvar för åren 2007-2013. Kommissionen förväntar sig inte några ändringar av detta ramverk. Slutligen: inga kostnadsökningar förväntas för EMSA under perioden 2007-2013. Om några ytterligare kostnader skulle uppstå för EMSA under perioden 2014-2020 bör de främst täckas genom omfördelning av de redan överenskomna resurserna.

5. TILLÄGGSINFORMATION

Ändring av befintlig lagstiftning

Antagande av förordningen inbegriper en ändring av direktivet 2004/35/EG (miljöansvar)

Delegering

Förordningen förväntar sig utveckling av tekniska detaljer för ett gemensamt rapporteringsformat via en delegerad rättsakt och möjliga uppdateringar av tekniska bilagor via en genomföringsrättsakt.

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och energigemenskapen

Förslaget har möjlig betydelse för EES och energigemenskapen.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om säkerhet för prospekterings-, undersöknings- och produktionsverksamhet för olja och gas till havs

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av kommissionens förslag,

efter översändande av förslaget till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹³,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande¹⁴,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Artikel 191 av FEUF fastställer målen som består i att bevara, skydda och förbättra kvaliteten på miljön och skapar ett åtagande för alla unionsåtgärder att understödjas av en hög grad av skydd baserat på försiktighetsprincipen och förebyggande åtgärder och att utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt.
- (2) Målet för denna förordning är att minska förekomsten av stora olyckor i samband med olje- och gasverksamhet till havs och att begränsa deras följder, och därigenom öka skyddet av den marina miljön och kustländernas ekonomier mot förorening liksom att fastställa minimivillkoren för säker prospektering, undersökning och utvinning av olja och gas till havs och att begränsa möjliga avbrott i unionens inhemska energiproduktion och förbättra beredskapsmekanismerna i händelse av en olycka.
- (3) Denna förordning ska inte bara gälla framtida anläggningar och verksamheter, utan, i enlighet med gränsövergripande överenskommelser, även befintliga anläggningar.

---

¹³ EUT C , , s . .

¹⁴ EUT C , , s . .

- (4) Olyckorna i samband med olje- och gasverksamhet till havs under 2010, särskilt i Mexikanska golfen, har lett till en översyn av politik med syftet att säkerställa säkerheten vid verksamheter till havs. Kommissionen påbörjade en översyn av och uttryckte sina inledande åsikter om säkerheten för olje- och gasverksamheter till havs i sitt meddelande "Utmaningen att uppnå en säker olje- och gasverksamhet till havs" från den 13 oktober 2010. Det Europeiska parlamentet antog resolutioner om ämnet den 7 oktober 2010 och 13 september 2011. Energiministrarna och medlemsstaterna uttryckte sina åsikter i energirådets slutsatser den 3 december 2010.
- (5) Riskerna med en stor olje- eller gasolycka till havs är betydande. Genom att minska riskerna för förorening av marina farvatten bör detta initiativ därför bidra till skyddet av den marina miljön och i synnerhet till att åstadkomma en god miljöstatus senast 2020, vilket presenteras i artikel 1.1 i det Europeiska parlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 som fastställer ett ramverk för gemenskapsåtgärder inom området för marin miljöpolitik (ramdirektivet om en marin strategi)¹⁵.
- (6) Ramdirektivet om en marin strategi, vilket kräver åtgärder mot de kumulativa konsekvenserna från alla verksamheter på den marina miljön, är miljöstöttepelaren inom den integrerade havspolitik. Denna politik är relevant för olje- och gasverksamheter till havs eftersom den kräver en koppling mellan varje ekonomisk sektors särskilda intressen och det allmänna målet med en vittomfattande förståelse av oceanerna, haven och kustområdena, med syftet att utveckla ett sammanhängande tillvägagångssätt med beaktande av alla ekonomiska, miljömässiga och sociala aspekter genom användning av marin utrymmesplanering och marin kunskap.
- (7) Olje- och gasindustrier till havs är etablerade i ett antal områden i unionen och det finns utsikter för nya regionala utvecklingar i unionens farvatten. Produktion av olja och gas till havs är en betydande aspekt av säkerställandet av EU:s energitillförsel.
- (8) Det befintliga fragmenterade rättsliga ramverket som gäller säkerheten vid offshore-verksamheter i Europa och industrins nuvarande säkerhetsagerande ger inte tillfredsställande försäkran om att riskerna med offshore-olyckor minimeras inom unionen och, i händelse av att en olycka inträffar i unionens farvatten, att en så effektiv hantering som möjligt skulle sättas in i rätt tid. Inom de befintliga ansvarsskyldighetssystemen går det inte alltid att peka ut den ansvariga parten och/eller denna kan inte, eller är inte skyldig att, betala för alla kostnader för att åtgärda skadan som den har orsakat.
- (9) I enlighet med Europeiska parlamentets och rådets direktiv 1994/22/EG av den 30 maj 1994 om villkoren för att bevilja och utnyttja godkännanden för prospektering, undersökande och produktion av kolväten[1] får olje- och gasverksamheter till havs i unionen bedrivas efter erhållandet av ett tillstånd. I detta sammanhang måste den berörda myndigheten beakta de tekniska och ekonomiska riskerna och, där så är lämpligt, tidigare visat ansvarstagande från sökanden som anhåller om exklusiva undersöknings- och produktionslicenser. Det finns ett behov av att säkerställa att när de berörda myndigheterna granskar licensinnehavarens tekniska och ekonomiska förmåga även noggrant granskar dennes förmåga att säkerställa en kontinuerligt säker och effektiv verksamhet under alla förutsebara förhållanden.

---

¹⁵ EUT L 164, 25.6.2008, s. 19.

- (10) Det finns ett behov av att klargöra att alla innehavare av tillstånd för offshore-verksamhet enligt direktiv 94/22/EG även potentiellt sett är ansvarskyldiga "aktörer" i enlighet med innebörden av det Europeiska parlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar gällande förebyggande och åtgärdande av miljöskador¹⁶, och är inte berättigade att delegera sitt ansvar i detta hänseende till tredje part som de anlitar.
- (11) Samtidigt som ett allmänt godkännande enligt direktiv 94/22/EG garanterar exklusiva rättigheter åt licensinnehavaren att undersöka eller producera olja och/eller gas i ett bestämt område, måste den faktiska verksamheten i det området vara föremål för kontinuerlig expertöversyn av medlemsstaternas tillsynsmyndigheter för att säkerställa att det finns en effektiv reglering för att förebygga stora olyckor och begränsa deras konsekvenser för människor, miljön och en säker energitillförsel.
- (12) I enlighet med direktivet 85/337/EEG, med ändringar, vilket avser undersökning och utnyttjande av olje- och gasverksamhet, blir projekt som bland annat genom sin art, storlek eller belägenhet sannolikt kommer att ha betydande inverkan på miljön föremål för en bedömning avseende deras konsekvenser och ett krav på utvecklingsgodkännande. I linje med direktivet 85/337/EEG bör man, när en verksamhet kräver utvecklingsgodkännande, säkerställa ett effektivt deltagande av allmänheten i enlighet med FN:s ekonomiska kommission för Europa (UNECE) konvention om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor.
- (13) Inom unionen finns det redan exempel på goda standarder inom nationell tillsynspraxis gällande olje- och gasverksamheter till havs. Dessa tillämpas emellertid inkonsekvent inom hela unionen och ingen medlemsstat har ännu införlivat all av den bästa tillsynspraxis i sin lagstiftning för att förebygga stora olyckor till havs eller begränsa deras följder för människor och miljön. Bästa praxis finns till för att säkerställa en effektiv reglering av säkerheten och miljön genom att integrera tillhörande funktioner i en gemensam behörig myndighet ("den behöriga myndigheten") som kan begära in resurser från en eller flera nationella myndigheter.
- (14) Efter att aktören med licens ges rättigheter att undersöka eller utvinna olja och gas, bör den behöriga myndigheten vara lagligt befullmäktigad av och ha tillräckliga resurser från medlemsstaten för att vidta verkställighetsåtgärder, vilket inbegriper upphörande av verksamheten för att uppnå ett lämpligt skydd av arbetstagare och miljö.
- (15) Den behöriga myndighetens effektivitet gällande verifiering av regleringen av stora risker av licensinnehavaren eller aktören är direkt kopplad till den behöriga myndighetens politik, system och expertis rörande tillsynen av stora risker. Obeaktat den licensierade aktörens rätt att undersöka eller utvinna olja och gas, bör den behöriga myndigheten vara befullmäktigad att vidta verkställighetsåtgärder, inbegripande ett upphörande av verksamheten för att uppnå ett lämpligt skydd av arbetstagare och miljö. För att utföra dessa funktioner behöver den behöriga myndigheten få tillräckliga resurser av medlemsstaten.

---

¹⁶ EUT L 143, 30.4.2004, s. 56.

- (16) För att upprätthålla en lämplig åtskillnad mellan ekonomisk utveckling och miljö- och säkerhetstillsyn bör den behöriga myndigheten vara påvisbart oberoende av nationell ekonomisk sponsring.
- (17) De komplexa stora riskerna gällande gas- och oljeindustrin till havs, i synnerhet inom processsäkerhet, säker inneslutning av kolväten, strukturell integritet, förebyggande av brand och explosioner, evakuering, utrymning och att begränsa miljökonsekvenser efter en stor olycka kräver målinriktad och skraddarsydd lagstiftning som tar upp de särskilda riskerna inom olje- och gass sektorn till havs.
- (18) Denna förordning bör utan prejudikat gälla alla krav inom all annan unionslagstiftning, särskilt inom området hälsa och säkerhet för arbetare på arbetsplatsen, i synnerhet rådets direktiv 89/391/EG av den 12 juni 1989 om införandet av åtgärder för att uppmuntra till förbättringar av säkerheten och hälsan för arbetstagare på arbetsplatsen¹⁷ och rådets direktiv 92/91/EEG av den 3 november 1992 gällande minimikraven för att förbättra säkerheten och hälsoskyddet för arbetstagare inom industrierna som utvinna mineraler genom borrhning (elfte enskilda direktivet enligt artikel 16.1 i direktivet 89/391/EEG)¹⁸
- (19) Ett offshore-system måste gälla verksamheter som utförs både på fasta och rörliga anläggningar och gälla under livscykeln med undersöknings- och produktionsverksamheter från utformning till avveckling och slutlig nedläggning.
- (20) Den bästa verksamhetspraxis som nu finns tillgänglig för förebyggande av stora risker inom olje- och gasverksamhet till havs grundar sig på att man uppnår önskvärda resultat via en noggrann riskanalys och tillförlitliga hanteringssystem.
- (21) Bästa praxis inom unionen kräver att ägarna av och/eller aktörerna på anläggningar, inbegripet mobila oljeborrplattformar, upprättar en effektiv företagspolicy och lämpliga arrangemang för förebyggande av stora risker och att de gör en uttömmande och systematisk identifiering av alla stora riskscenarier gällande riskfyllda verksamheter som kan bedrivas på den anläggningen. Denna bästa praxis kräver även en bedömning av sannolikheten för och konsekvenserna av och den nödvändiga regleringen av sådana scenarier, inom ett vittomfattande säkerhetshanteringssystem. En sådan policy och arrangemang bör tydligt beskrivas i en handling ("rapporten om stora risker – MHR"). MHR bör vara jämförbar med och komplettera säkerhets- och hälsoundersökningen som det hänvisas till i direktiv 92/91/EG och den bör även inbegripa bestämmelser om miljöriskanalys och beredskapsplaner. MHR måste lämnas in till den behöriga myndigheten för godkännandeförfarandet.
- (22) För att bibehålla effektiviteten i riskregleringen av stora olyckor inom unionens farvatten finns det ett behov av att upprätta rapporter om stora risker avseende alla väsentliga aspekter under en produktionsanläggnings livscykel, inbegripet utformning, drift, verksamhet i kombination med andra anläggningar, större förändringar och slutlig nedläggning, och rapporten ska lämnas in till den behöriga myndigheten så att verksamheten inte får fortsätta om inte den behöriga myndigheten har godtagit rapporten om stora risker genom att anta ett lämpligt bifallsförfarande.

---

¹⁷ EUT L 183, 29.6.1989, s. 1.

¹⁸ EUT L 348, 28.11.1992, s. 9.

- (23) Att borra efter och reparera olje- och gaskällor bör endast utföras av en anläggning som har den tekniska förmågan att hantera alla förutsebara risker på källans plats och som har en godkänd MHR.
- (24) Förutom att utnyttja en lämplig anläggning bör aktören ta fram detaljerade planer för de aktuella omständigheterna och riskerna för verksamheten vid varje källa och i enlighet med bästa praxis inom unionen för att tillhandahålla de nödvändiga förutsättningarna för oberoende expertgranskning av källans utformning. Källaktören bör sända ett meddelande om sina planer för källan till den behöriga myndigheten i tillräckligt god tid för att den behöriga myndigheten ska kunna vidta eventuella nödvändiga åtgärder avseende den planerade källverksamheten.
- (25) För att säkerställa en säker utformning och kontinuerligt säker verksamhet måste industrin följa bästa tillgängliga praxis enligt definitioner i officiella standarder och riktlinjer och dessa måste uppdateras med ny kunskap och innovation och enligt kontinuerlig förbättring, på så sätt att aktörerna och den behöriga myndigheten bör samarbeta för att fastställa prioriteringen för skapandet av nya eller förbättrade standarder och riktlinjer i ljuset av erfarenheten från Deepwater Horizon-olyckan och andra betydande olyckor till havs, och bör ge beställning på framtagande av riktlinjerna och standarderna med högst prioritet utan dröjsmål.
- (26) Med hänsyn till komplexiteten i olje- och gasverksamhet till havs kräver tillämpningen av bästa praxis av aktörerna ett system med oberoende tredjepartsverifiering av avgörande säkerhetsaspekter.
- (27) Bästa praxis som ska tillämpas i unionen ska uppfylla kraven enligt förordning 391/2009/EG om gemensamma regler och standarder för inspektioner och tillsynsorganisationer avseende mobila anläggningar som inte är till för produktion, och dess motsvarande standard som antagits av den internationella sjöfartsorganisationen¹⁹.
- (28) Riskanalysen i MHR bör beakta risken för miljön, inbegripet konsekvenser som klimatförhållanden och klimatförändringar har på anläggningarnas motståndskraft på lång sikt; och med tanke på att olje- och gasverksamheter till havs i en medlemsstat kan ha betydande skadliga effekter på miljön i en annan medlemsstat är det nödvändigt att fastställa och tillämpa särskilda bestämmelser i enlighet med konventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang.
- (29) För att kunna säkerställa en effektiv beredskap inför krissituationer bör aktörer ta fram platsspecifika krisberedskapsplaner baserade på risker och riskscenarier som identifieras i MHR, inlämna dessa till de behöriga myndigheterna och upprätthålla sådana resurser som krävs för omedelbart utförande av de planerna när så behövs.
- (30) För att säkerställa att inga relevanta säkerhetsaspekter missas eller ignoreras är det viktigt att fastställa och uppmuntra till tillräckliga medel för rapportering av de aspekterna och skydd för uppgiftslämnare.

---

¹⁹ Kod för konstruktion och utrustning av mobila oljeborranläggningar till havs, 2 december 2009 (MODU-koden från 2009)

- (31) Utbyte av jämförbar information mellan medlemsstater försvåras och blir otillförlitlig på grund av avsaknaden av ett gemensamt informationsrapporteringsformat för alla medlemsstater. Ett gemensamt informationsrapporteringsformat för rapportering av aktörerna till medlemsstaten skulle ge de nödvändiga förutsättningarna för säkerhet och miljöagerande för aktörer och skulle ge allmänheten tillgång till relevant och unionsövergripande jämförbar information om säkerheten inom olje- och gasverksamheter till havs och hjälpa till att sprida lärdomar och erfarenhet som dragits från stora olyckor och händelser som skulle kunna ha lett till olyckor.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för informationsutbyte och att uppmuntra till transparens inom offshore-sektorns agerande bör de verkställiga befogenheterna överlåtas på kommissionen. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter²⁰.
- (33) Det rådgivande förfarandet bör användas för antagandet av relevanta genomförandeakter för att säkerställa ett konsekvent utbyte av relevant information inom unionen.
- (34) För att underlätta allmänhetens förtroende för offshore-verksamhetens anseende och integritet inom hela EU bör medlemsstaterna tillhandahålla rapporter om verksamhet och olyckor och ska informera kommissionen om stora olyckor utan dröjsmål, och kommissionen ska regelbundet publicera rapporter om verksamhetsnivåerna i EU och trenderna inom säkerhets- och miljöagerande för offshore-sektorn.
- (35) Erfarenheterna visar att det är nödvändigt att säkerställa den känsliga informationens sekretess för att befrämja en öppen dialog mellan den behöriga myndigheten och aktören. För det ändamålet bör dialogen mellan offshore-aktörerna och alla medlemsstater baseras på relevanta befintliga internationella instrument och EU-regelverk om tillgång till miljörelevant information lydande under alla allt överskuggande krav på säkerhet och miljöskydd.
- (36) Värdet av samarbeten mellan offshore-myndigheter har tydligt fastställts av verksamheterna i North Sea Offshore Authorities Forum (forumet för Nordsjöns offshore-myndigheter) och de internationella tillsynsmyndigheternas forum. Ett liknande samarbete bör upprättas formellt inom hela unionen för att befrämja ett effektivt samarbete mellan nationella representanter och kommissionen på verksamhetsnivå.
- (37) Krisberedskap och katastrofplanering för stora olyckor till havs kommer att göras effektivare genom ett systematiskt och planerat samarbete mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och industrin, såväl som genom utbytet av förenliga tillgångar som inbegriper expertis. Där så är lämpligt bör de arrangemangen även använda sig av de befintliga resurserna och det bistånd som finns tillgängligt från unionen, i synnerhet genom den europeiska sjösäkerhetsbyrån och EU:s civilskyddsmekanism.

---

²⁰ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (38) Verkställigheten av förpliktelseerna enligt denna förordning bör beakta att marina farvatten som täcks av medlemsstaternas suveränitet eller domsrätt bildar en sammanhängande del av de fyra marina områdena som identifieras i artikel 4.1 i direktiv 2008/56, nämligen Östersjön, nordöstra Atlanten, Medelhavet och Svarta havet. Av detta skäl bör samordningen med tredjepartsländer som har suveränitet eller domsrätt över farvatten i sådana marina områden stärkas. Lämpliga samarbetsramar inbegriper regionala sjöfartskonventioner, enligt definitionerna i artikel 3.10 i direktiv 2008/56.
- (39) Vad gäller Medelhavet i förbindelse med nuvarande regelverk, vidtas nödvändiga åtgärder för anslutning av Europeiska unionen till protokollet för skyddet av Medelhavet mot föroreningar från undersökning och utnyttjande av kontinentalsockeln och havsbotten och dess underjord ("offshore-protokollet") och konventionen för skyddet av Medelhavets marina miljö och kustområde ("Barcelona-konventionen"), vilken godkändes genom rådets beslut 77/585/EEG²¹.
- (40) De allvarliga miljöaspekterna avseende de arktiska farvattnen, en intilliggande marin miljö av särskild betydelse för gemenskapen, kräver särskild uppmärksamhet för att säkerställa miljöskyddet av Arktis avseende alla offshore-verksamheter, vilket inbegriper undersökning.
- (41) Nationella externa krisplaner bör baseras på riskanalyser som utförts med avseende på att ta fram MHR. Tillhörande platsspecifika beredskapsplaner för hantering av olyckor bör ta hänsyn till de senaste riskanalys- och kartläggningsriktlinjerna för katastrofhantering (arbetsdokument från kommissionens avdelningar SEC (2010) 1626 sista version den 21.12.2010).
- (42) En effektiv hantering av kriser kräver omedelbara åtgärder av aktören och ett nära samarbete med behöriga myndigheter vilka samordnar införandet av ytterligare beredskapsresurser allt eftersom situationen utvecklar sig. Den inbegriper även en grundlig undersökning av krisen, vilken bör påbörjas utan dröjsmål för att säkerställa en minimal förlust av relevant information och bevisning. Efter olyckan bör behöriga myndigheter dra lämpliga slutsatser och vidta alla nödvändiga åtgärder.
- (43) För att säkerställa ett effektivt verkställande av kraven i denna förordning bör effektiva och proportionerliga sanktioner införas.
- (44) För att justera de föreslagna lägsta kraven på den senaste utvecklingen inom teknik och relevant praxis bör kommissionen bemyndigas att ändra kraven i bilagorna till denna förordning i enlighet med förfarandet som det hänvisas till i artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011.
- (45) Följaktligen bör befogenheten att anta rättsakter i enlighet med artikel 4 av förordning (EU) nr 182/2011, för att förebygga stora olyckor i förbindelse med olje- och gasverksamhet till havs, delegeras till kommissionen med avseende på definitionen av de lägsta grundläggande kraven gällande sådana verksamheter i enlighet med principerna som denna förordning uppger, särskilt i dess bilagor. Det är av särskild

---

²¹ EUT L 240, 19.9.1977, s. 1.

betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inbegripet på expertnivå.

- (46) Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerande akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt, i god tid och på lämpligt sätt till Europaparlamentet och rådet.
- (47) Förutom åtgärderna som införs i denna förordning bör kommissionen undersöka andra lämpliga åtgärder för att förbättra förebyggandet av olje- och gasolyckor till havs och att begränsa deras effekter.
- (48) Eftersom inga befintliga ekonomiska säkerhetsinstrument, inbegripet risksammanslagningssammanslagningar, kan hantera alla möjliga följder av extrema olyckor, bör kommissionen fortskrida med ytterligare analys och undersökning av lämpliga åtgärder för att säkerställa ett tillräckligt stabilt skadeståndsansvarssystem för skador i förbindelse med olje- och gasverksamhet till havs, krav på ekonomisk förmåga, vilket inbegriper tillgängligheten av lämpliga ekonomiska säkerhetsinstrument eller andra arrangemang.
- (49) På unionsnivå är det viktigt att de tekniska standarderna kompletteras med ett motsvarande rättsligt ramverk för produktsäkerhetslagstiftning som gäller alla offshore-anläggningar i unionens farvatten och inte bara icke-mobila produktionsanläggningar. Kommissionen bör därför fortskrida med ytterligare analys av produktsäkerhetsstandarder som är tillämpliga för olje- och gasverksamhet till havs.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Denna förordning inrättar minimikrav för industrin och nationella myndigheter som är involverade i olje- och gasverksamhet till havs efter att ha fått ett godkännande i enlighet med direktiv 94/22/EG.
2. Denna förordning gäller all olje- och gasverksamhet till havs som definieras i artikel 2.
3. Denna förordning gäller alla relaterade anläggningar, anläggningar under havsytan och ansluten infrastruktur i medlemsstaternas vatten, inbegripet deras exklusiva ekonomiska zoner och på deras kontinentalsocklar enligt FN:s havsrättskonvention (UNCLOS).
4. Denna förordning syftar till att bidra till att uppnå målen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område.

5. Bestämmelserna i denna förordning ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av relevant unionslagstiftning, i synnerhet gällande hälsa och säkerhet för arbetare på arbetsplatsen, och särskilt rådets direktiv 89/391/EEG och 92/91/EEG.
6. Denna förordning ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av direktiven 85/337/EG, 2008/1/EG och direktiv 2003/4/EG.

Artikel 2 *Definitioner*

I denna förordning avses med

1. *godtagbar*: en högsta acceptabel risk för en allvarlig olycka, utöver vilken ingen betydande minskning av risken uppnås genom investering av mer tid, resurser, eller kostnader,
2. *godtagande*: skriftligt meddelande till operatören från den behöriga myndigheten med redogörelse av de positiva slutsatserna från dess undersökning av operatörens rapport om risk för allvarlig olycka enligt kraven i denna förordning,
3. *tillstånd*: ett tillstånd enligt direktiv 94/22/EG,
4. *kombinerad verksamhet*: en verksamhet som utförs från en icke-producerande anläggning tillsammans med en annan anläggning, eller anläggningar, för syften i samband med den andra anläggningen (-arna,) vilket därmed i betydande grad påverkar säkerhetsriskerna för personer, eller för skydd av miljö, på någon, eller samtliga, av anläggningarna,
5. *verksamhetsstart*: den tidpunkt när anläggningen för första gången används för den verksamhet som den är konstruerad för,
6. *behörig myndighet*: den myndighet som har utsetts till följd av denna förordning, och som ansvarar för arbetsuppgifter som den omfattar,
7. *ansluten infrastruktur*: en havsbaserad utrustning, rörledning eller någon annan anläggning ovan, eller under vattenytan, som används för att transportera olja och gas till en annan närliggande anläggning, markbaserat raffinaderi, eller lagringsfacilitet eller för att transportera och lasta olja till en skytteltanker,
8. *medgivandeförfarande*: ett förfarande med djupgående bedömning av all relevant information angående planerad havsbaserad olje- och gasverksamhet från den behöriga myndighetens sida, som har slutförts genom den behöriga myndighetens godtagande av rapporten om risk för allvarlig olycka och frånvaron av invändningar till brunnsanmälningar-, eller kombinerade anmälningar, som har inlämnats av aktörerna,
9. *undantagszon*: ett område som omger den av medlemsstaten inrättade anläggningen, i vilket ej relaterade verksamheter är förbjudna,

10. *prospekteringslicens*: ett tillstånd beviljat av medlemsstaten för att prospektera efter olja och gas i licensområdets jordskikt, men inte för att producera olja och gas för kommersiella syften,
11. *extern beredskapsplan*: en lokal, nationell eller regional strategi för att förhindra eskalering, eller begränsa konsekvenser av en olycka, i samband med olje- och gasverksamheter till havs genom användning av alla tillgängliga resurser utöver de som beskrivs i interna beredskapsplaner,
12. *kontroll av oberoende tredje part*: en bedömning och bekräftande av giltigheten i särskilda skriftliga redogörelser från en fysisk eller juridisk person, som inte befinner sig under kontroll, eller inflytande, från upphovsmannen till redogörelserna,
13. *industri*: privata bolag som är direkt involverade i olje- och gasverksamheter till havs i enlighet med denna förordning, eller vilkas verksamheter är nära förbundna med de verksamheterna,
14. *anläggning*: antingen en producerande eller icke-producerande anläggning,
15. *intern beredskapsplan*: en översikt som, i enlighet med kraven i denna förordning, bereds av operatörerna för preventionsåtgärderna mot en eskalering av, eller begränsning av, konsekvenser av en olycka i samband med olje- och gasverksamhet till havs inom en undantagszon omkring anläggningen,
16. *licensområde*: det geografiska område som omfattas av tillståndet i enlighet med direktiv 94/22/EG,
17. *licensinnehavare*: innehavaren av ett tillstånd för att utföra havsbaserad verksamhet i enlighet med direktiv 94/22/EG,
18. *allvarlig olycka*: en händelse såsom en brand, eller explosion, betydande förlust av kontroll över brunnen, eller betydande utsläpp av kolväten i miljön, betydande skada på anläggningen, eller dess utrustning, förlust av anläggningens strukturella integritet, och alla andra händelser som inbegriper dödsfall, eller större skada, för fem eller mer personer som arbetar i eller i anslutning till anläggningen,
19. *större fara*: en situation som riskerar att sluta i en allvarlig olycka,
20. *en icke-producerande anläggning*: en anläggning som inte är en producerande anläggning som används för både provborrning och som en stödanläggning för produktion,
21. *olje- och gasverksamhet till havs*: all verksamhet i samband med prospektering för, produktion eller bearbetning av olja och gas, till havs. Detta inbegriper transport av olja och gas genom havsbaserad infrastruktur ansluten till en anläggning, eller en anläggning under havsytan,
22. *operatör*: operatören av en produktionsanläggning, eller ägaren av en icke-producerande anläggning och brunnsooperatören för en borrhållningsverksamhet. Operatör och licensinnehavare omfattas båda av definitionen i artikel 2.6 i direktiv 2004/35/EG,

23. *operatör av en produktionsanläggning*: en person som är utsedd av licensinnehavaren att leda och kontrollera huvudfunktionerna för en produktionsanläggning,
24. *ägare*: en person som lagligen är bemyndigad att kontrollera driften av en icke-producerande anläggning,
25. *produktion av olja och gas*: utvinning för kommersiella ändamål av olja och gas från de underjordiska skikten i licensområdet, inbegripet havsbaserad bearbetning av olja och gas, och transport av denna genom ansluten infrastruktur, inklusive rörledningar och strukturer och brunnshuvuden på havsbotten, och/eller lagring av gas i formationer under ytan för att inhämta gasen,
26. *produktionsanläggning*: en anläggning för produktion av olja och gas,
27. *produktionslicens*: ett tillstånd som har beviljats av medlemsstaten för produktion av olja och gas,
28. *allmänhet*: en, eller flera, fysiska, eller juridiska, personer och, i överensstämmelse med nationell lagstiftning eller praxis, deras sammanslutningar, organisationer, eller grupper,
29. *relevant myndighet (i samband med agerandet i nödsituation vid en havsbaserad olycka)*: den primära organisationen för krisåtgärder i en medlemsstat, som är ansvarig för att initiera krishanteringen vid en större olje- och gasolycka till havs,
30. *risk*: sannolikheten för att en specifik händelse ska uppstå inom en viss period, eller under speciella omständigheter,
31. *lämplig*: fullständigt lämplig för ett givet krav eller situation, med utgångspunkt i objektiva bevis, och uppvisat genom en analys, jämförelse med lämpliga standarder, eller andra lösningar, som används i jämförbara situationer av andra myndigheter, eller annan industri,
32. *borrningsverksamhet*: borrhålet av en brunn för utforsknings- eller produktionssyften, inklusive att stoppa drift, reparation eller modifiering av brunnar, slutlig nedläggning, eller varje verksamhet med avseende på en brunn som kan resultera i oavsiktligt utsläpp av vätskor, eller som innebär risk för en allvarlig olycka,
33. *borrooperatör*: personen som av licensinnehavaren har utsetts till att planera och verkställa en borrhåets verksamhet.

KAPITEL II

FÖREBYGGANDE AV ALLVARLIGA OLYCKOR MED AVSEENDE PÅ OLJE- OCH GASVERKSAMHET TILL HAVS

Artikel 3

Allmänna principer för riskhantering vid olje- och gasverksamhet till havs

1. Operatörer ska vidta alla lämpliga åtgärder för att förhindra större olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs. De behöriga myndigheterna ska övervaka att operatörerna uppfyller denna förpliktelse.
2. Operatörer ska säkerställa att alla enheter som har kontrakterats för att utföra specifika uppgifter vid de berörda anläggningarna, likaså kommer att agera i överensstämmelse med kraven som uppställs i denna förordning, i synnerhet med dess bilagor IV och V. Operatörer ska inte undantas sitt ansvar enligt denna förordning av det faktum att handlingar eller försummelser som leder eller bidrar till större olyckor utfördes av en sådan enhet eller dess personal.
3. Skulle en allvarlig olycka ändå äga rum, ska operatörer och behöriga myndigheter vidta alla lämpliga åtgärder för att begränsa dess konsekvenser för människors hälsa och miljön, och när så är möjligt undvika allvarliga störningar av olje- och gasproduktion inom unionen.
4. Olje- och gasverksamhet till havs som omfattas av denna förordning ska utföras på grundval av en systematisk bedömning om sannolikheten för riskfyllda händelser och deras konsekvenser, samt genomförandet av kontrollåtgärder, så att riskerna för större olyckor för människor, miljön och havsbaserade tillgångar är godtagbara.

Artikel 4

Säkerhetsaspekter inom ramen för tillståndet för olje- och gasverksamhet till havs i enlighet med direktiv 94/22/EG

1. Beslut om att bevilja tillstånd för olje- och gasverksamhet till havs i enlighet med direktiv 94/22/EG ska beakta sökandens kapacitet att uppfylla kraven för specifika verksamheter inom ramen för det tillståndet såsom krävs i de relevanta bestämmelserna i unionslagen, i synnerhet denna förordning.
2. I synnerhet ska, vid bedömningen av den tekniska och ekonomiska förmågan hos de enheter som ansöker om tillstånd för olje- och gasverksamhet till havs, vederbörlig hänsyn tas till risken, farorna och all annan relevant information avseende det berörda området och det aktuella stadiet för prospekterings- och produktionsverksamheter och även till den sökandes ekonomiska förmåga, inbegripande eventuell ekonomisk säkerhet och förmåga att täcka skadeståndsansvar som möjligen kan uppstå som en följd av de aktuella olje- och gasverksamheterna till havs, i synnerhet skadeståndsansvar för skador på miljön.
3. Tillstånd för olje- och gasprospekteringsverksamhet till havs, och för produktionsverksamhet ska beviljas separat.

4. Licensmyndigheterna ska, i enlighet med direktiv 94/22/EG, vid bedömning av den ekonomiska och tekniska förmågan för de enheter som ansöker om godkännande för olje- och gasverksamhet till havs ta i beaktande risker, faror och annan relevant information med avseende på den berörda lokaliseringen och det aktuella stadiet av prospekterings- och produktionsverksamheter.

Artikel 5

Allmänhetens deltagande i licensieringsprocedurer

1. Medlemsstater ska säkerställa att allmänheten ska ges tidiga och effektiva möjligheter att delta i procedurer rörande licensieringsprocedurer inom deras jurisdiktion i överensstämmelse med kraven i bilaga I till denna förordning. Procedurerna ska vara de som fastställs i bilaga II till direktiv 2003/35/EG.
2. Medlemsstaterna får fastställa mer detaljerade arrangemang för att informera allmänheten och för samråd med den berörda allmänheten.
3. Allmänhetens deltagande ska organiseras på så vis att röjande av information och allmänhetens engagemang inte ska utgöra risker vad gäller säkerheten och tryggheten för olje- och gasanläggningarna och deras drift.

Artikel 6

Medgivande till olje- och gasverksamheter till havs inom licensierade område

1. Anläggningar ska bara drivas i licensierade områden av licensinnehavare, eller enheter som de kontrakterar och utser för det syftet, och vilka är godkända av medlemsstater.
2. Om den behöriga myndigheten anser att den person som utses av licensinnehavaren inte är kompetent att agera som operatör, ska licensinnehavaren underrättas om detta och ska ta på sig allt ansvar som operatör i enlighet med denna förordning.
3. Anläggningar får, i enlighet med punkt 1, inte starta eller fortsätta med sin verksamhet utan att inlämna en rapport om risk för allvarlig olycka enligt de villkor och tidsfrister som anges i artiklarna 10 och 11, och godtagandet av denna av den behöriga myndigheten i enlighet med denna förordning.
4. Borringsverksamhet och kombinerade verksamheter får inte företas, såvida inte rapporten om större faror för anläggningen har godtagits i enlighet med punkt 3 i denna artikel. Vidare får inte verksamheter inledas, och bedrivs, utan att det har inlämnats en anmälan om borringsverksamhet och kombinerad verksamhet, i enlighet med villkor och tidsfrister som anges i artiklarna 13 och 14, till den behöriga myndigheten, eller om den behöriga myndigheten invänder mot innehållet i anmälan.

Artikel 7

Skadeståndsansvar för skada på miljön

1. Licensinnehavaren är, i enlighet med direktiv 2004/35/EG, skyldig att förhindra och ersätta skada på miljön som har orsakats av olje- och gasverksamhet till havs som har

utförts av en licensinnehavare, eller enhet som deltar i olje- och gasverksamheterna på grundval av ett kontrakt med licensinnehavaren. Medgivandeförfarandet för verksamheter i enlighet med denna förordning ska inte påverka licensinnehavarens skadeståndsskyldighet.

Artikel 8 *Nationell behörig myndighet*

1. Medlemsstater med olje- och gasverksamhet till havs inom sina jurisdiktioner ska utse en behörig myndighet som ansvarar för skyldigheter som fastställs i denna förordning.
2. De behöriga myndigheterna som har utsetts i enlighet med punkt 1 ska ansvara för följande uppgifter
  - (a) bedöma och godkänna rapporter om större faror, bedöma anmälningar om utförande, och bedöma anmälningar om brunnar och kombinerade verksamheter, och övriga sådana dokument som inlämnas till dem,
  - (b) utföra inspektioner, genomföra utredningar och vidta verkställighetsåtgärder,
  - (c) framställa rapporter i enlighet med denna förordning.
3. Den behöriga myndigheten ska organiseras i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 19 för att säkerställa oberoende utförande av potentiellt motstridiga uppgifter, expertis och allmän effektivitet inom reglering av olje- och gasverksamhet till havs.
4. Medlemsstater ska se till att den behöriga myndigheten har adekvata resurser för att utföra sina uppgifter i enlighet med denna förordning.
5. Den behöriga myndigheten ska eftersträva att förbereda och genomföra samordnade eller gemensamma förfaranden som krävs för att utföra uppgifterna enligt denna förordning och uppfylla kraven från unionens övriga gällande lagstiftning. När den behöriga myndigheten utgörs av flera byråer bör de undvika överlappning av tillsynsfunktioner.

KAPITEL III **FÖRBEREDELSE FÖR OCH GENOMFÖRANDE AV OLJE- OCH GASVERKSAMHET** **BASERAT PÅ RISKBEDÖMNINGEN**

Artikel 9 *Villkor för verksamhet vid anläggningar till havs*

1. I enlighet med övergångsbestämmelserna i artikel 39, ska operatören för en produktions- eller icke-producerande anläggning inlämna följande dokument till den behöriga myndigheten:

- (a) i händelse av en planerad produktionsanläggning, en anmälan om utförande i överensstämmelse med kraven i del 1 bilaga II,
  - (b) en rapport om risk för allvarlig olycka som innehåller de uppgifter som specificeras i artikel 10 eller artikel 11,
  - (c) en intern beredskapsplan i enlighet med artikel 12, som integreras i rapporten om större faror,
  - (d) en översyn av operatörens politiska strategi för förebyggande av större olyckor enligt artikel 18, som integreras i rapporten om större faror.
2. En anmälan om utförande ska skickas till den behöriga myndigheten senast 24 veckor innan rapporten om större faror är avsedd att inlämnas för den planerade verksamheten.
  3. Rapporten om större faror ska meddelas den behöriga myndigheten inom en tidsfrist som har fastställts av den behöriga myndigheten och senast 12 veckor innan verksamheten planeras påbörjas.

Artikel 10

Rapport om risk för allvarlig olycka för en produktionsanläggning

1. Rapporten om större faror för en produktionsanläggning ska innehålla uppgifterna som specificeras i bilaga II, delarna 2 och 5.
2. En rapport om risk för allvarlig olycka för en produktionsanläggning kan utarbetas för en grupp anläggningar om den behöriga myndigheten godkänner det.
3. När betydande ändringar görs av produktionsanläggningen, eller när man har för avsikt att nedmontera anläggningen, ska rapporten om större faror ändras i enlighet med del 6 bilaga II, och inlämnas till den behöriga myndigheten.
4. Där ytterligare information krävs innan en rapport om risk för allvarlig olycka kan godtas, ska den behöriga myndigheten begära ytterligare information om eller ändringar av de insända handlingarna.
5. Den ändrade rapporten om större faror för en produktionsanläggning ska enligt punkt 3 inlämnas till den behöriga myndigheten inom en tidsfrist som specificeras av den behöriga myndigheten, och minst sex veckor innan det planerade arbetet påbörjas. Det planerade arbetet ska inte påbörjas innan den behöriga myndigheten har godkänt den ändrade rapporten om större faror för produktionsanläggningen.
6. Rapporten om större faror för en produktionsanläggning ska genomgå återkommande granskning av operatören åtminstone vart femte år eller oftare, enligt kraven från den behöriga myndigheten, och resultaten från granskningen ska meddelas den behöriga myndigheten.

Artikel 11

Rapport om risk för allvarlig olycka för en icke-producerande anläggning

1. Rapporten om större faror för en icke-producerande anläggning ska innehålla uppgifterna som anges i del 3 och 5 bilaga II.
2. När betydande ändringar görs på den icke-producerande anläggningen, eller när man har för avsikt att nedmontera anläggningen, ska rapporten om större faror ändras i enlighet med del 6 (med undantag av punkt 4) bilaga II, och inlämnas till den behöriga myndigheten
3. För en fast anlagd icke-producerande anläggning ska, i enlighet med punkt 2, en ändrad rapport om risk för allvarlig olycka inlämnas till den behöriga myndigheten inom en tidsfrist som anges av den behöriga myndigheten, och minst två veckor innan de planerade arbetena påbörjas. De planerade arbetena ska inte påbörjas förrän den behöriga myndigheten har godkänt den ändrade rapporten om större faror för en icke-producerande anläggning.
4. För en mobil icke-producerande anläggning ska, i enlighet med punkt 2, en ändrad rapport om risk för allvarlig olycka inlämnas till den behöriga myndigheten inom en tidsfrist som anges av den behöriga myndigheten, och i inget fall senare än 2 veckor innan anläggningen ska påbörja verksamheten. Anläggningen får inte vara i drift förrän den behöriga myndigheten har godkänt den ändrade rapporten om större faror för en icke-producerande anläggning.
5. Där ytterligare information krävs innan en rapport om risk för allvarlig olycka kan godkännas, ska den behöriga myndigheten begära ytterligare information om eller ändringar av de inlämnade handlingarna.
6. Rapporten om större faror för en icke-producerande anläggning ska genomgå regelbunden granskning av operatören minst var femte år, eller oftare, enligt krav från den behöriga myndigheten. Resultaten från granskningen ska meddelas den behöriga myndigheten.

Artikel 12

Interna beredskapsplaner

1. Operatörer ska ta fram interna beredskapsplaner som tar i beaktande de bedömningar om större faror som har företagits under beredningen av den senaste rapporten om större faror. Vid borring av en brunn från en mobil, icke-producerande anläggning ska riskbedömningen i enlighet med brunnsanmälan införlivas i beredskapsplanen för anläggningen.
2. Beredskapsplanerna för produktionsanläggningar och icke-producerande anläggningar ska inlämnas till den behöriga myndigheten som en del av rapporten om större faror.
3. Icke-producerande anläggningar med borrhingsverksamhet, där den interna beredskapsplanen ändras på grund av brunns speciella läge, bör underrätta den behöriga myndigheten om nämnda ändring av den interna beredskapsplanen när brunnsanmälan inlämnas.

Artikel 13
Anmälan om borrhingsverksamheter

1. Brunnsoperatören ska senast 21 dagar innan en borrhingsverksamhet startar skicka en anmälan till den behöriga myndigheten som innehåller uppgifter om brunnens utformning och drift i överensstämmelse med kraven i bilaga II, del 4.
2. Den behöriga myndigheten ska behandla anmälan och vidta den åtgärd som den anser vara nödvändig, innan borrhingsverksamheten får påbörjas.
3. Brunnsoperatören ska omedelbart meddela den behöriga myndigheten om betydande ändringar av uppgifterna i brunnsanmälan, och samtidigt informera den oberoende tillsynsmannen för brunnen i enlighet med artikel 15.3b.

Artikel 14
Anmälan om kombinerad verksamhet

1. En operatör av en anläggning som ska ingå i en kombinerad verksamhet ska skicka en anmälan till den behöriga myndigheten med uppgifter om den kombinerade verksamheten i överensstämmelse med kraven i del 7 bilaga II. Operatörerna av de berörda anläggningarna får komma överens om att en av dem ska framställa anmälan om kombinerade verksamheter å deras vägar. Anmälan ska inlämnas minst 21 dagar innan de kombinerade verksamheterna påbörjas.
2. Den behöriga myndigheten ska behandla anmälan och vidta den åtgärd den finner nödvändig innan den kombinerade verksamheten får påbörjas.
3. Operatören som framställer anmälan ska utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten om betydande ändringar av uppgifterna i den.

Artikel 15
Oberoende kontroll av tredje part

1. Operatörerna ska inrätta ett schema för kontroll och brunnsgranskning av oberoende tredje part och ska beskriva sådana system inom den strategi för större olyckor som ingår i rapporten om större faror, i enlighet med artikel 18.
2. Valet av en oberoende verifierande tredje part och utformningen av system för oberoende kontroll av tredje parter och för oberoende undersökning av brunnar ska uppfylla kriterierna i bilaga II, del 5.
3. Detta system för kontroll av en oberoende tredje part med avseende på produktionsanläggningar och icke-producerande anläggningar ska inrättas
  - (a) med avseende på anläggningar i syfte att oberoende försäkra att de angivna systemen och säkerhetsavgörande aspekterna som beskrivs i riskbedömningarna och säkerhetshanteringsystemet för anläggningen är lämpliga och aktuella, och att schemat för undersökning och testning av kontrollsystemet för större faror är lämpligt, aktuellt och fungerar på avsett sätt,

- (b) med avseende på brunnspaner, vilken ska ge oberoende garantier för att brunnens konstruktion och brunnens kontrollåtgärder är lämpliga för de förväntade brunnsvillkoren och utgör basen om brunnens konstruktion av någon anledning behöver ändras.
4. Operatörer ska ombesörja att resultat från den oberoende tredje partens kontrollsystem, i enlighet med denna artikel under punkt 3 a, är tillgänglig för den behöriga myndigheten på begäran.
  5. Operatörer ska säkerställa att den oberoende brunnundersökarens resultat och kommentarer i enlighet med denna artikel under paragraf 3 b inbegrips i brunnspanmälan i enlighet med artikel 13.
  6. För produktionsanläggningar ska kontrollsystemet finnas på plats före inlämnandet av rapporten om större faror till den behöriga myndigheten. När det gäller en icke-producerande anläggning ska systemet finnas på plats innan den icke-producerande anläggningen tas i en bestämd drift.
  7. Icke-producerande anläggningar som drivs i unionens vatten ska uppfylla kraven i relevanta internationella konventioner, såsom de definieras i Europaparlamentets och rådets förordning 391/2009/EG av den 23 april 2009²², eller motsvarande standarder i lagen om konstruktion och utrustning av mobila havsbaserade borrhingsenheter (2009 MODU CODE). De ska certifieras av en organisation som är erkänd av unionen i överensstämmelse med nämnda förordning.

Artikel 16 *Befogenhet att förbjuda verksamhet*

1. Den behöriga myndigheten ska förbjuda drift, eller idrifttagande av en anläggning, eller en del av den, då åtgärderna som har föreslagits av operatören för förhindrande och lindring av större olyckor i enlighet med artiklarna 10, 11, 13 och 14 anses vara allvarligt bristfälliga.
2. När rapporten om större faror, i enlighet med artiklarna 10 och 11, eller anmälningar, i enlighet med artiklarna 13 och 14, inte inlämnas i tid, kan den behöriga myndigheten i undantagsfall, och när den anser att säkerhet och miljöskydd inte äventyras, samtycka till en reducering av tidsfristen för inlämning av rapporten om större faror eller anmälan.
3. Den behöriga myndigheten ska kräva att operatören vidtar lämpliga kompletterande åtgärder som den behöriga myndigheten anser nödvändiga för att återställa efterlevnaden av artikel 3.1.
4. Den behöriga myndigheten ska förbjuda användning av en anläggning, eller någon del av den, när resultatet av en inspektion, periodisk granskning av rapporten om större faror i enlighet med artikel 10 och 11, eller ändringar av anmälningar enligt artiklarna 13 och 14, visar att kraven i denna förordning inte uppfylls, eller att det finns rimliga farhågor för säkerheten i verksamheterna eller anläggningarna.

---

²² EUT L 131, 28.5.2009, s. 11.

Artikel 17
Gränsöverskridande konsekvenser

1. Om en medlemsstat anser att en borrhingsverksamhet, eller driften av en anläggning, kan ha betydande negativa konsekvenser för en annan medlemsstat i händelse av en olycka, eller när en medlemsstat som sannolikt kommer att påverkas betydligt begär så, ska medlemsstaten i vars jurisdiktion verksamheterna ska äga rum vidarebefordra relevant information till den berörda medlemsstaten, och eftersträva att anta gemensamma förebyggande åtgärder för att förhindra skador.
2. Tillämpning av punkt 1 påverkar inte andra relevanta bestämmelser i unionslagen, i synnerhet rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av vissa privata och offentliga projekts effekter på miljön²³ och konventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang.

KAPITEL IV
BÄSTA PRAXIS FÖR KONTROLL AV STÖRRE FAROR

Artikel 18
Operatörers förhindrande av större olyckor

1. Operatörer ska ta fram ett dokument som fastslår deras strategi för förhindrande av större olyckor och se till att det implementeras genomgående i organiseringen av deras havsbaserade verksamheter, vilket omfattar att upprätta lämpliga övervakningsarrangemang för att säkerställa strategins effektivitet.
2. Dokumentet ska, i enlighet med punkt 1, inlämnas till behöriga myndigheter som en del av rapporten om större faror, i enlighet med artiklarna 10 och 11, eller samtidigt som anmälan om borrhingsverksamheter, i enlighet med artikel 13.
3. Operatörerna ska beskriva sina organisatoriska arrangemang för att kontrollera större faror i ett säkert ledningssystem, vilket omfattar arrangemangen för att ta fram och inlämna rapporter om större faror och brunnsanmälningar, i förekommande fall, i enlighet med artiklarna 10, 11 och 13, samt sina system för kontroll av oberoende tredje part av deras kontrollsysteem för större olyckor i enlighet med artikel 15 och del 5 bilaga II.
4. Strategin och säkerhetshanteringssystemen ska tas fram i enlighet med kraven som anges i bilaga IV och klargöra operatörens primära ansvar för att kontrollera risker för större faror, som är ett resultat av dess verksamhet.
5. Operatörer ska inrätta, och regelbundet samråda med representanterna för de relevanta medlemsstaterna, i enlighet med artikel 27, industriprioriteringarna för att framställa och/eller revidera standarder och vägledningar för bästa praxis för kontroll av havsbaserade större olycksrisker genom design- och driftscykeln för havsbaserade verksamheter, och ska som ett minimum följa riktlinjerna i bilaga IV.

---

²³ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

6. Licensinnehavare, operatörer och större entreprenörer som har säte i unionen ska när de befinner sig utanför unionen eftersträva att bedriva sina olje- och gasverksamheter till havs i överensstämmelse med de principer som anges i denna förordning.

Artikel 19

Krav för de behöriga myndigheterna

1. Den behöriga myndigheten ska vidta lämpliga arrangemang för att säkerställa sitt oberoende i intressekonflikter mellan reglering av säkerhet och miljöskydd och funktioner med avseende på medlemsstatens ekonomiska utveckling, i synnerhet licensgivning av olje- och gasverksamhet till havs, och strategin för och uppbärande av relaterade intäkter.
2. Den behöriga myndigheten ska klargöra vidden av sina ansvarsområden och funktioner för att inte åta sig själv det primära ansvaret för kontroll av större risker, i enlighet med artikel 18.3.
3. Den behöriga myndigheten ska inrätta en strategi för genomgående bedömning av rapporter om större faror och anmälningar i enlighet med artiklarna 10, 11, 13 och 14, inspektion, utredning och verkställande av de större riskerna med olje- och gasverksamheterna till havs i dess jurisdiktion.
4. Den behöriga myndigheten ska grunda sin organisation och sina driftsmässiga förfaranden på de principer som anges i bilaga III.

Artikel 20

Säkerställa efterlevnad med det lagstadgade ramverket för förhindrande av större olyckor

1. Operatörer ska följa denna förordning och de åtgärder som har fastställts i rapporten om större faror för producerande och icke-producerande anläggningar, samt de planer som det hänvisas till i den framställda brunnsanmälan och anmälan om kombinerad verksamhet, i enlighet med artiklarna 10, 11, 13 och 14.
2. Om bestämmelserna i punkt 1 i denna artikel inte följs och detta utgör en direkt fara mot människors hälsa, eller hotar att förorsaka en betydande negativ effekt för säkerheten och/eller miljön, ska driften av anläggningen, eller driften av en relevant del därav, inställas av operatörer fram till att efterlevnaden har återställts.
3. Om åtgärder vidtas i enlighet med punkt 2 i denna artikel, ska operatören utan dröjsmål meddela den behöriga myndigheten om detta.
4. Den behöriga myndigheten ska ta fram årliga planer för en effektiv översyn, inklusive inspektioner, av riskbaserade verksamheter, som innebär större fara, och ägna särskild uppmärksamhet åt och även verifiera att inlämnade handlingar enligt artikel 9 efterlevs, samt övervaka dess effektivitet och vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra förbättringar av detta.

Artikel 21
Anonym rapportering av säkerhetsproblem

1. Behöriga myndigheter ska inrätta förfaranden för att tillåta anonym rapportering av säkerhets- och/eller miljöproblem med avseende på olje- och gasverksamhet till havs. Behöriga myndigheter ska också inrätta förfaranden för att utreda dessa rapporter, samtidigt som den berörda individens anonymitet upprätthålls.
2. Operatörer ska meddela uppgifter om nationella arrangemang i enlighet med punkt 1 till sina och relevanta underentreprenörers anställda, och säkerställa att hänvisningar till anonym rapportering inkluderas i relevant utbildning och i meddelanden.

KAPITEL V
TRANSPARENS OCH INFORMATIONSDELNING

Artikel 22
Informationsdelning

1. Operatörer och behöriga myndigheter ska ha som minimikrav att dela den information som beskrivs i bilaga VI.
2. Kommissionen ska genom en genomförandeakt fastställa ett gemensamt datarapporteringsformat och uppgifterna i informationen som ska delas. Genomförandeakten ska antas i överensstämmelse med det rådgivande förfarande som avses i artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011.
3. Medlemsstaterna ska hålla uppdaterade register om beredskapsresurser som finns tillgängliga i deras jurisdiktion, av både offentliga och privata enheter. Dessa register ska göras tillgängliga för andra medlemsstater, eller potentiellt påverkade tredjeländer, och för kommissionen.

Artikel 23
Transparens

1. Informationen i enlighet med bilaga VI ska göras allmänt tillgänglig utan att en begäran om åtkomst till miljörelaterad information behövs i enlighet med tillämpliga bestämmelser i unionslagstiftningen.
2. Kommissionen ska genom en genomförandeakt också fastställa ett gemensamt publiceringsformat som ska möjliggöra gränsöverskridande jämförelser av uppgifter. Denna genomförandeakt ska antas i överensstämmelse med det rådgivande förfarande som avses i artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011. Samtidigt som det förblir åtkomligt för allmänheten ska det gemensamma publiceringsformatet utvecklas för att tillåta tillförlitlig jämförelse mellan nationella verksamheter och tillsynspraxis enligt denna artikel och artikel 24.
3. När de publicerar sina nationella beredskapsplaner enligt artikel 30 ska medlemsstaterna säkerställa att den uppgivna informationen inte utgör någon risk för säkerheten på olje- och gasanläggningar till havs och för deras drift.

Artikel 24

Rapportering om säkerhet och miljökonsekvenser för olje- och gasverksamhet till havs

1. Medlemsstaterna ska ta fram en årlig rapport angående
  - (a) antal, ålder och lokalisering för anläggningar i sin jurisdiktion,
  - (b) antal och typ av inspektioner och utredningar som har genomförts, eventuella verkställighetsåtgärder, avgjorda åtal,
  - (c) uppgifter om incidenter i enlighet med det gemensamma rapporteringssystem som krävs i artikel 22,
  - (d) alla större ändringar av det havsbaserade regleringsramverket,
  - (e) säkerhets- och miljöskyddsprestandan för havsbaserad olje- och gasverksamhet i deras jurisdiktion.
2. Medlemsstater ska utse en myndighet som ska vara ansvarig för att dela information i enlighet med artikel 22 och publicering av information i enlighet med artikel 23, och ska informera kommissionen i enlighet därmed.
3. Vartannat år ska kommissionen publicera rapporter om säkerheten i havsbaserade verksamheter inom unionen med utgångspunkt i informationen som rapporteras till den av medlemsstater och Europeiska sjösäkerhetsbyrån. Kommissionen ska få hjälp i denna fråga av relevanta medlemsstater i enlighet med artikel 26.

Artikel 25

Utredning efter en olycka

1. Omedelbart efter en allvarlig olycka ska operatören meddela den behöriga myndigheten relevant information, inklusive omständigheterna för olyckan och dess konsekvenser.
2. Medlemsstater ska genomföra djupgående utredningar av större olyckor som orsakat allvarliga skador (på människor och miljö), eller stor förlust av tillgångar. Utredningsrapporten ska inbegripa en bedömning av effektiviteten i den behöriga myndighetens tillsyn av den berörda anläggningen under tiden som föregick olyckan, samt rekommendationer för adekvata ändringar av de relevanta tillsynsförfarandena när det behövs.
3. En sammanfattning av utredningsrapporten som framställs i enlighet med punkt 2 i denna artikel ska göras tillgänglig för kommissionen vid avslutandet av utredningen, eller vid avslutandet av de rättsliga förhandlingarna, beroende på vilket som inträffar sist. En speciell version av rapporten som beaktar möjliga lagliga begränsningar ska göras tillgänglig med avseende på artiklarna 22 och 23.
4. Den behöriga myndigheten ska efter sina utredningar, i enlighet med punkt 2, genomföra eventuella rekommendationer från utredningen som ligger inom dess handlingsbefogenheter.

Artikel 26
Sekretess

1. Behöriga myndigheter ska göra information, som har mottagits i enlighet med denna förordning, tillgänglig för fysiska och juridiska personer som begär det.
2. Begäran om information som har erhållits av den behöriga myndigheten i enlighet med denna förordning kan avslås när de villkor som fastställs i artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG²⁴ är uppfyllda.
3. Operatören ska, i enlighet med punkt 2, eller för ändamålet med allmänt deltagande i enlighet med artikel 5, göra en version av dokumentet, i vilken konfidentiell information är borttagen, tillgänglig för allmänheten.

KAPITEL IV
SAMORDNING OCH SAMARBETE

Artikel 27
Samarbete mellan medlemsstater

1. De behöriga myndigheterna ska regelbundet utbyta kunskap, information och erfarenhet sinsemellan, och hålla samråd om tillämpningen av relevant nationell lagstiftning och unionslagstiftning med industrin, övriga intressenter och kommissionen.
2. Information som utbyts i enlighet med punkt 1 ska i synnerhet handla om hur åtgärderna för riskbedömning fungerar, förebyggande av olyckor, efterlevnadskontroll och krisberedskap med avseende på olje- och gasverksamhet till havs inom unionen, såväl som utanför dess gränser i förekommande fall.
3. Tydliga prioriteringar och procedurer ska fastställas för utarbetande och uppdatering av vägledningsdokument för att identifiera och underlätta genomförandet av bästa praxis i områden i enlighet med punkt 2.
4. En medlemsstat kan, med avseende på en annan medlemsstats beslut som har en negativ gränsöverskridande verkan, rådfråga andra medlemsstater, som deltar i informationsutbytet i enlighet med punkt 1.

Artikel 28
Samordnat tillvägagångssätt för säkerhet i angränsande regioner och internationella verksamheter

1. Kommissionen ska i nära samarbete med medlemsstaterna främja samarbete med tredjeländer som företar olje- och gasverksamhet till havs i samma havsområden som medlemsstater inbegripet, i förekommande fall, inom ramverket för regionala havskonventioner.

---

²⁴ EUT L 41, 14.2.2003, s. 26.

2. Kommissionen ska bedöma säkerheten i olje- och gasverksamheter i vatten tillhörande tredjeländer som ligger i anslutning till medlemsstaters vatten, och stödja ett samordnat tillvägagångssätt för ömsesidigt utbyte av erfarenhet och främjande av förebyggande åtgärder och regionala beredskapsplaner.
3. Kommissionen ska främja höga säkerhetsstandarder för olje- och gasverksamhet till havs på internationell nivå i lämpliga globala och regionala forum, inklusive de med avseende på arktiska vatten.

KAPITEL VII

BEREDSKAP OCH ÅTGÄRDER VID NÖDSITUATIONER

Artikel 29

Krav på interna beredskapsplaner

1. Interna beredskapsplaner ska utarbetas av operatören för att
  - (a) initieras för att tygla en begynnande allvarlig olycka inom anläggningen, eller inom undantagszonen, som har inrättats av medlemsstaten omkring anläggningens omkrets, eller för brunnshuvudet under vattenytan,
  - (b) ska drivas i enlighet med den externa beredskapsplanen när olyckan har eskalerat bortom anläggningen.
2. Operatören ska underhålla utrustning och expertis för att planen ska vara tillgänglig vid alla tidpunkter och, om så är nödvändigt, dela den med medlemsstaten vid genomförandet av den externa beredskapsplanen.
3. Den interna beredskapsplanen ska utarbetas i överensstämmelse med bestämmelserna i bilaga V, och uppdateras i enlighet med varje förändring av riskbedömningen av större faror i brunnspanen eller rapporten om större faror i förekommande fall. Alla sådana uppdateringar ska meddelas den myndighet som är ansvarig för att utarbeta de externa beredskapsplanerna för det berörda området.
4. Interna beredskapsplaner ska integreras med andra bestämmelser som hänför sig till skydd och räddning av personal från den drabbade anläggningen i syfte att säkerställa goda utsikter till överlevnad.
5. Operatören ska regelbundet testa den interna beredskapsplanens effektivitet.

Artikel 30

Externa beredskapsplaner och förberedelse för nödsituationer

1. Medlemsstater ska utarbeta externa beredskapsplaner som omfattar alla havsbaserade olje- och gasinstallationer och potentiellt påverkade områden inom sina jurisdiktioner.
2. Externa beredskapsplaner ska utarbetas genom samarbete med relevanta operatörer och, om så är lämpligt, licensinnehavare, och justeras i enlighet med den interna

beredskapsplanen för anläggningarna, som är finns i, eller planeras att placeras i området i fråga. Varje uppdatering av de interna planerna som meddelas av en operatör ska tas med i beräkningen.

3. Externa beredskapsplaner ska utarbetas i överensstämmelse med bestämmelserna i bilaga I och V, och göras tillgängliga för kommissionen och allmänheten, om så är lämpligt.
4. Medlemsstater ska vidta alla lämpliga åtgärder för att uppnå en hög nivå av efterlevnad och interoperabilitet för beredskapsutrustning och expertis mellan alla medlemsstater i en geografisk region, samt längre bort i förekommande fall. Medlemsstater ska uppmuntra industrin att utveckla kompatibla beredskapsinstrument i denna punktens anda.
5. Operatörer ska samarbeta med medlemsstater i verkställandet av bestämmelserna i punkt 4 i denna artikel.
6. Medlemsstaterna ska hålla uppdaterade register om beredskapsresurser som finns tillgängliga på deras territorium, eller i deras jurisdiktion, av både offentliga och privata enheter. Dessa uppgifter ska göras tillgängliga för de andra medlemsstaterna och, på en ömsesidig basis, med angränsande tredjeländer och kommissionen.
7. Medlemsstaterna och operatörerna ska regelbundet testa sin beredskap att agera snabbt vid olje- och gasolyckor till havs.

Artikel 31 Krishantering

1. Operatören ska omedelbart meddela de relevanta myndigheterna om större olyckor, eller om en situation med direkt risk för en allvarlig olycka. När det är nödvändigt ska de relevanta myndigheterna hjälpa den berörda operatören att förhindra att olyckan eskalerar.
2. I händelse av en olycka ska de relevanta myndigheterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra att olyckan eskalerar och begränsa dess följder i samarbete med de berörda operatörerna.
3. I händelse av en allvarlig olycka som överstiger de nationella insatskapaciteterna kan en drabbad medlemsstat begära ytterligare hjälp från medlemsstater och Europeiska sjösäkerhetsbyrån genom unionens civilskyddsmekanism som inrättades genom rådets beslut 2007/779/EG.
4. Under loppet av nödatgårderna ska medlemsstaten insamla den information som är nödvändig för en fullständig analys av olyckan.

Artikel 32 Gränsöverskridande beredskap och åtgärder för nödsituationer

1. När gränsöverskridande effekter för olje- och gasolyckor till havs är förutsebara ska medlemsstaterna göra information tillgänglig för kommissionen och potentiellt

drabbade medlemsstater, eller tredjeländer på ömsesidig grund, och ta identifierade risker i beaktande vid framtagandet av den externa beredskapsplanen. Medlemsstaterna ifråga ska koordinera sina beredskapsplaner för att underlätta gemensamma åtgärder vid en olycka.

2. Medlemsstaterna ska samordna åtgärder för områden bortom unionens gränser för att förhindra potentiella negativa konsekvenser från olje- och gasverksamhet till havs.
3. Medlemsstaterna ska regelbundet testa sin beredskap för att effektivt hantera olyckor i samarbete med potentiellt drabbade medlemsstater, relevanta EU-byråer eller tredjeländer. Kommissionen kan bidra till övningar som fokuserar på testning av gränsöverskridande och unionsrelaterade mekanismer för nödsituationer.
4. I händelse av en allvarlig olycka, eller ett förestående hot om en sådan, som orsakar eller kan orsaka gränsöverskridande effekter, ska medlemsstaten vars jurisdiktion nödsituationen har skett i, utan dröjsmål, meddela kommissionen och de medlemsstater som kan påverkas av nödsituationen.

KAPITEL VIII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 33 *Påföljder*

Medlemsstater ska inrätta sanktioner mot industrins överträdelser av denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de genomförs. De föreskrivna påföljderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 34 *Delegering av befogenheter till kommissionen*

1. Kommissionen ska ha befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 i denna förordning för att anpassa kraven till den senaste utvecklingen av relevant teknik och förfaranden i bilaga I–VI.
2. Kommissionen får också anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 i denna förordning för exakt tillämpning av kraven i förordningen med avseende på
  - (a) uppgifter som ska anges i en anmälan om utformning eller en rapport om risk för allvarlig olycka som anges i punkterna 1, 2, 3, 6 bilaga II,
  - (b) anmälan om brunn-/kombinerade verksamheter som anges i punkterna 4 och 7 bilaga II,
  - (c) krav avseende verifiering från oberoende tredje part som anges i punkt 5 d bilaga II, för behöriga myndigheters funktionssätt och organisation såsom anges i bilaga III, och

- (d) krav med avseende på operatörers förhindrande av större faror såsom anges i bilaga IV.

Artikel 35
Utövande av delegering

1. Kommissionens rätt att anta delegerade akter gäller på de villkor som fastställs i denna artikel.
2. Delegeringen av befogenheter som avses i artikel 34 ska ges kommissionen för en obestämd tidsperiod från det att denna förordning träder i kraft.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 34 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Beslutet om återkallande avslutar delegeringen av de befogenheter som anges i beslutet. Beslutet får verkan dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid en senare tidpunkt som anges i beslutet. Det påverkar inte giltigheten för delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska kommissionen samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antagits enligt artikel 34 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har motsatt sig detta inom två månader från det datum då akten delgetts Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet före utgången av denna period har informerat kommissionen om att de inte kommer att motsätta sig detta. Perioden ska förlängas med två månader på initiativ av Europaparlamentet eller rådet.

Artikel 36
Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När hänvisning görs till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 37
Ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöskadeståndsansvar i syfte att förhindra och gottgöra skada på miljön²⁵

1. Artikel 2.1 b i det direktivet ska ersättas med följande
(b) vattenskada, vilket är varje skada som i betydlig grad har en negativ inverkan,

---

²⁵ EUT L 154, 30.4.2004, s. 56.

(i) den ekologiska, kemiska och/eller kvantitativa statusen och/eller ekologiska potentialen, såsom definierat i direktiv 2000/60/EG, av de berörda vattnen, med undantag av negativa effekter där artikel 4.7 i det direktivet gäller, eller

(ii) miljöstatusen för de berörda marina vattnen, enligt definitionen i direktiv 2008/56/EG, i den mån särskilda aspekter av den miljömässiga statusen inte har hanterats genom direktiv 2000/60/EG.

2. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa ovannämnda punkt inom ett år efter det att denna förordning har trätt i kraft. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

Artikel 38 *Övergångsbestämmelser*

Operatörer av anläggningar ska efterleva denna förordning i dess helhet inom två år efter att den har trätt i kraft med följande undantag:

- (a) Operatörer av icke-producerande anläggningar som befinner sig under kontrakt, men inte ännu är etablerade på plats, ska efterleva denna förordning inom ett år efter det att den har trätt i kraft, eller tidigare, genom avtal med den behöriga myndigheten.
- (b) Operatörer av planerade anläggningar ska till fullo iaktta denna förordning, såvida inget annat har överenskommit med den behöriga myndigheten, och i inget fall senare än ett år efter det att den har trätt i kraft.
- (c) Brunnsoperatörer ska till fullo iaktta denna förordning inom tre månader efter det att den har trätt i kraft, eller tidigare genom överenskommelse med den behöriga myndigheten.

Artikel 39 *Ikraftträdande*

1. Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdat i Bryssel den [...]

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I

Allmänt deltagande i anslutning till tillstånd enligt direktiv 94/22/EG

1. Medlemsstaterna ska se till att
  - (a) allmänheten informeras om inlämning av licensansökningar till medlemsstater, antingen genom offentliga kungörelser eller andra lämpliga medel såsom elektronisk media när det finns tillgängligt, och att relevant information om sådana förslag görs tillgängliga till allmänheten, inbegripet bland annat information om rätten att delta, och till vem kommentarer eller frågor kan inlämnas,
  - (b) allmänheten är berättigad att lämna kommentarer och åsikter när alla alternativ står öppna, innan beslut om licensansökningar har fattats,
  - (c) under sådant beslutsfattande ska vederbörlig hänsyn tas till resultaten av allmänhetens deltagande,
  - (d) medlemsstaterna ska, efter att ha gått igenom kommentarerna och åsikterna från allmänhetens sida, vidta rimliga åtgärder för att informera allmänheten om besluten som har fattats och orsakerna och övervägandena som de besluten grundar sig på, inklusive information om allmänhetens deltagandeprocess.
1. Rimliga tidsramar ska fastställas, vilka ger tillräckligt med tid för vart och ett av de olika stegen för allmänhetens deltagande. Medlemsstaten ska identifiera den allmänhet som är berättigad att delta för syftena i punkt 1, inbegripet relevanta icke-statliga organisationer som uppfyller eventuella krav som åläggs i nationell lag, som t. ex. de som främjar miljöskydd, eller säkerhet till havs.

BILAGA II
Krav på dokument med avseende på medgivandeförfarandet

1. INFORMATION SOM SKA INLÄMNAS SOM EN ANMÄLAN OM UTFÖRANDE FÖR EN PRODUKTIONSANLÄGGNING

Anmälan om utförande för en produktionsanläggning i enlighet med artikel 9 ska åtminstone innehålla följande information

- (1) operatörens namn och adress,
- (2) en beskrivning av processen som används för utformningsverksamheten, de relevanta standarder som används och utformningsalternativen som frambringas av denna process,
- (3) en beskrivning av valda utformningskoncept med avseende på större riskscenarier för den speciella anläggningen och dess läge, samt riskkontrollens främsta egenskaper,
- (4) en demonstration av att koncepten minskar de större riskerna till en godtagbar nivå,
- (5) en beskrivning av anläggningen och förhållandena vid dess avsedda lokalisering,
- (6) en beskrivning av de olika typer av större riskverksamheter som ska genomföras,
- (7) en allmän beskrivning av säkerhetshanteringssystemet genom vilket de avsedda riskkontrollåtgärderna för större faror ska upprätthållas på ett effektivt sätt, inbegripet det system för oberoende kontroll som ska väljas.

2. INFORMATION SOM SKA DELGES I EN RAPPORT OM RISK FÖR ALLVARLIG OLYCKA FÖR DRIFT AV EN PRODUKTIONSANLÄGGNING

En rapport om större risker för en produktionsanläggning i enlighet med artikel 10 ska innehålla åtminstone följande information

- (1) en beskrivning om den hänsyn som har tagits till den behöriga myndighetens respons på anmälan om utformning,
- (2) en sammanfattning om arbetare eventuellt har engagerats i beredningen av rapporten om större faror,
- (3) en beskrivning av anläggningen och ansluten infrastruktur, samt andra sådana strukturer, inklusive brunnar som är anslutna till den,
- (4) ett uppvisande av att alla större faror har identifierats, deras sannolikhet och bedömda konsekvenser, och att kontrollåtgärderna för dem är lämpliga för att till en acceptabel nivå minska faran för att större risker inträffar för personer och miljön,
- (5) uppgifter om vilka typer av verksamheter som ska genomföras som innebär en potential för större risk, och om det maximala antal personer som kan vara på anläggningen vid samma gång,

- (6) uppgifter om anläggningen och arrangemang för att säkerställa kontroll över brunnen, processsäkerhet, inneslutning av farliga substanser, förhindrande av eld och explosion, skydd för arbetsstyrkan mot farliga substanser och skydd av miljön mot en förestående större riskfylld händelse (i linje med den interna beredningsplanen i enlighet med bilaga V),
- (7) uppgifter om arrangemang för att skydda personer på plattformen från större faror, och för att ombesörja säker evakuering av dem och räddning, och för underhåll av kontrollsystem i syfte att förhindra skada på anläggningen och miljön i händelse av att samtlig personal evakueras,
- (8) relevanta lagar, standarder och vägledningar som används för byggande och driftsättning av anläggningen,
- (9) information om säkerhetshanteringsystem för drift, underhåll, modifiering och kontrollsystem, inbegripet de huvudsakliga driftsbegränsningarna för anläggningen som ska kontrolleras av ledningssystemet,
- (10) information om kontrollsystemet i enlighet med sektion 5.2 i denna bilaga,
- (11) alla andra relevanta uppgifter, t.ex. när två, eller fler, installationer drivs tillsammans på ett sätt som påverkar potentialen för en större fara för någon, eller alla, anläggningar,
- (12) information som är relevant för kraven enligt denna förordning som upprättats enligt annan tillämplig unionslagstiftning, särskilt direktiven 92/91/EG och 85/337/EEG,
- (13) en beskrivning av aspekterna hos miljön som sannolikt drabbas väsentligt, en bedömning av de identifierade potentiella miljöeffekterna, i synnerhet utsläpp av föroreningar i miljön, och en beskrivning av de tänkta tekniska och icke-tekniska åtgärderna för att förhindra, minska eller motverka dem, inbegripande övervakning.

3. INFORMATION SOM SKA INLÄMNAS I EN RAPPORT OM RISK FÖR ALLVARLIG OLYCKA FÖR EN ICKE-PRODUCERANDE ANLÄGGNING.

En rapport om risk för allvarlig olycka för en icke-producerande anläggning ska i enlighet med artikel 11 åtminstone innehålla följande information

- (1) anläggningsoperatörens namn och adress,
- (2) en sammanfattning om arbetare eventuellt har engagerats i beredningen av rapporten om större faror,
- (3) en beskrivning av anläggningen, och i händelse av en mobil anläggning, uppgifter om överföringssätt mellan lokaliseringar och dess förläggningssystem,
- (4) uppgifter om typen av verksamheter som anläggningen kan utföra med potential för större fara, och maximalt antal personer som kan befinna sig på anläggning på samma gång,

- (5) en demonstration av att alla större faror har identifierats, deras sannolikhet och bedömda konsekvenser, och att deras kontrollåtgärder är lämpliga för att minska risker i en godtagbar utsträckning för att en större fara inträffar mot personer och miljön,
- (6) uppgifter om anläggningen och arrangemang för att säkerställa kontroll över brunnen, processsäkerhet, inneslutning av farliga substanser, förhindrande av eld och explosion, skydd för arbetsstyrkan mot farliga substanser och skydd av miljön mot en förestående större riskfylld händelse (i linje med den interna beredskapsplanen i enlighet med bilaga V),
- (7) uppgifter om arrangemang för att skydda personer på plattformen från större faror, för att ombesörja säker evakuering av dem och återställande, och för underhåll av kontrollsystem i syfte att förhindra skada mot anläggningen och miljön i händelse av att samtlig personal evakueras,
- (8) relevanta lagar, standarder och vägledningar som används för byggande och driftsättning av anläggningen,
- (9) en demonstration av att alla de större farorna har identifierats för alla verksamheter som anläggningen är kapabel att utföra, och att riskerna för en större riskfylld händelse mot personer och miljö minskas till en acceptabel nivå,
- (10) uppgifter om begränsningar för säker drift av miljömässig, meteorologisk och havsbottensrelaterad natur, och om arrangemangen för att identifiera risker på havsbotten och marina faror såsom rörledningar och förtöjningar av angränsande anläggningar,
- (11) information om säkerhetshanteringssystemet för verksamheter, underhåll och modifiering,
- (12) information om kontrollsystemet i enlighet med sektion 5.2 i denna bilaga,
- (13) alla andra relevanta uppgifter, t.ex. när två, eller fler, anläggningar drivs tillsammans på ett sätt som påverkar potentialen för en större fara för någon, eller alla, anläggningar,
- (14) en beskrivning av aspekterna hos miljön som sannolikt drabbas väsentligt, en bedömning av de identifierade potentiella miljöeffekterna, i synnerhet utsläpp av föroreningar i miljön, och en beskrivning av de tänkta tekniska och icke-tekniska åtgärderna för att förhindra, minska eller motverka dem, inbegripande övervakning.

4. INNEHÅLL SOM SKA INLÄMNAS I EN ANMÄLAN OM BORRINGSVERKSAMHETER

En brunnsanmälan ska i enlighet med artikel 13 innehålla minst följande information:

- (1) Brunnsoperatörens namn och adress.
- (2) Namnet på anläggningen som ska användas och ägaren.

- (3) Uppgifter som identifierar brunnen och eventuell koppling till andra brunnar eller utvecklingar.
- (4) Information om brunnsens arbetsprogram, inklusive dess driftsperiod, kontroll av barriärer mot förlust av kontroll över brunnen och brunnsens avsedda status när verksamheten har slutförts.
- (5) Alla slags uppgifter om säkerhetsutrustning som ska distribueras vilken inte beskrivs i den aktuella rapporten om större faror för anläggningen.
- (6) En riskbedömning som rymmer en beskrivning av
  - (a) de särskilda farorna som förknippas med brunnsdriften,
  - (b) farorna under ytan,
  - (c) alla slags verksamheter på ytan, eller under den, som samtidigt innebär en potential för större faror,
  - (d) lämpliga kontrollåtgärder.
- (7) Uppgifter om brunnsens utformning, inklusive barriärer mot förlust av kontroll över brunnen (utrustning, borrhållsvätskor och cement etc.), styrningskontroll av brunnsgången och begränsningar mot säker drift i enlighet med riskbedömningen.
- (8) Uppgifter om brunnsens konfiguration och avslutande av verksamhet – t.ex. slutlig, eller tillfällig, nedläggning; och var den har slutförts för framtida användning.
- (9) I händelse av en existerande brunn, relevant information om dess historia och dess tillstånd.
- (10) I händelse av en modifiering av en tidigare inlämnad brunnsanmälan, tillräckliga uppgifter för att uppdatera anmälan i dess helhet.
- (11) När en brunn ska genomföras genom en icke-producerande anläggning, kompletterade information i enlighet med det följande
  - (a) uppgifter om förhållanden av meteorologisk, marin och havsbottenrelaterad natur vid lokaliseringen, inbegripet eventuella fysiska hinder som t.ex. rörledning,
  - (b) uppgifter om miljöförhållanden som det har tagits hänsyn till i anläggningens interna beredningsplan,
  - (c) uppgifter om bestämmelserna för krisåtgärder, inklusive i händelse av en allvarlig olycka mot miljön som inte beskrivs i rapporten om större faror, och
  - (d) en beskrivning av hur brunnsoperatörens och anläggningsägarens ledningssystem ska koordineras för att alltid säkerställa effektiv kontroll av större faror.

- (12) En redogörelse för oberoende undersökning av brunnen i enlighet med del 5.1 i denna bilaga.
- (2) information som är relevant för deras krav enligt denna förordning enligt annan tillämplig unionslagstiftning, särskilt direktiven 92/91/EG och 85/337/EEG.

5. FRÅGOR MED AVSEENDE PÅ ETT KONTROLLSYSTEM

- 1. Den oberoende tredje parten ska uppfylla följande krav med avseende på dess oberoende gentemot operatören av anläggningen eller brunnsoperatören
  - (a) dennes funktion kräver inte av honom att beakta och undersöka någon aspekt av någon säkerhetsavgörande del, eller speciell anläggning, i vilken han har varit engagerad på ett tidigare stadium, eller där hans objektivitet kan komprometteras,
  - (b) han är tillräckligt oberoende från ett ledningssystem som har, eller som har haft något ansvar för någon aspekt av en komponent i det oberoende kontrollsystemet eller brunnsgranskningen, i syfte att säkerställa att han kommer att vara objektiv i utförandet av sina funktioner inom systemet.
- 2. Den oberoende tredje parten ska uppfylla följande krav med avseende på sin kompetens
  - (c) dennes tekniska kompetens inbegripande lämpligt kvalificerad personal till ett lämpligt antal och med tillräcklig erfarenhet,
  - (d) lämplig fördelning av uppgifter från operatören till personal som är kvalificerad av företaget,
  - (e) lämpliga arrangemang för informationsflödet mellan operatören och den oberoende tredje parten,
  - (f) tillräckliga befogenheter som operatören ger den oberoende tredje parten för att denne ska kunna utföra sina funktioner på ett adekvat sätt.
- 3. Enligt artikel 13, punkt 3, kommer en anmälan om väsentlig ändring av en brunn att innehålla
  - (a) alla ändringar som har potential att inkräkta på det ursprungliga konstruktionssyftet i brunnsplanen, särskilt avseende brunnskontroll och andra barriärer för flödet och deras verifiering,
  - (b) alla väsentliga ändringar av anläggningen eller utrustningen, eller hanteringssystemet eller brunnsoperatör enligt bilaga II, del 4,
  - (c) alla ändringar av riskbedömningen, inbegripande där den orsakas av förhållanden som uppstår under borrningsverksamhet.

Väsentliga ändringar bör anges till den oberoende brunnsgrensaren för dennes vidare verifiering, och resultaten av ytterligare verifiering bör meddelas behörig myndighet.

4. I händelse av en brunnsanmälan ska en redogörelse inkluderas från en oberoende undersökare av brunnen om riskbedömningens lämplighet med avseende på brunns utformning, och dess hinder mot kontrollförlust för alla förväntade förhållanden och omständigheter.
5. I händelse av drift av en anläggning ska rapporten om större faror inbegripa
  - (a) en redogörelse från den oberoende tredje partens kontrollör om att uppgifterna om säkerhetsavgörande komponenter och deras underhållssystem, så som de specificeras i rapporten om större faror, är, eller kommer att vara lämplig,
  - (b) en beskrivning av kontrollsystelet, inklusive valet av oberoende kontrollör från tredje part, sättet att kontrollera så att säkerhetskritiska delar och annan specificerad anläggning i systelet förblir i gott skick,
  - (c) medlen som avses i underpunkt 5 b ska innefatta oberoende och kompetenta personers undersökning och testning efter behov av säkerhetsavgörande komponenter, kontroll av utformningen, standard, certifiering eller annat konformitetssystem för de säkerhetskritiska delarna, undersökning av pågående arbete, rapportering av icke-efterslevnad, och operatörens vidtagande av korrigerande åtgärder.

6. INFORMATION SOM SKA TILLHANDAHÅLLAS MED AVSEENDE PÅ EN STÖRRE FÖRÄNDRING AV EN ANLÄGGNING, INKLUSIVE AVLÄGSNANDE AV EN FAST ANLÄGGNING

När större ändringar görs av anläggningen, ska informationen som tillhandahålls en behörig myndighet i enlighet med artiklarna 10 och 11 innehålla åtminstone följande information

1. operatörens namn och adress,
2. en sammanfattning av eventuellt deltagande av arbetare i beredningen av den reviderade rapporten om större faror,
3. i händelse av en större ändring ska tillräckliga uppgifter för en fullständig uppdatering av rapporten om större faror och en dithörande intern beredningsplan för anläggningen tillhandahållas, samt för att demonstrera att risker för större faror har minskats i godtagbar utsträckning,
4. i händelse av att en fast produktionsanläggning tas ur bruk
  - (a) sätt för att isolera farliga substanser, och i händelse av att brunnar är anslutna till anläggningen, den permanenta förseglingen av brunnar från anläggningen och miljön,
  - (b) en beskrivning av risker för större faror i samband med nedmonteringen av anläggningen, den totalt exponerade befolkningen, och riskkontrollåtgärder,

- (c) arrangemang för räddningsinsatser för att säkerställa säker evakuering och räddning av personal, samt för att förhindra en allvarlig olycka för miljön.

7. INFORMATION SOM SKA INLÄMNAS I EN ANMÄLAN OM KOMBINERADE VERKSAMHETER

Anmälan om kombinerade verksamheter ska i enlighet med artikel 14 innehålla åtminstone den följande informationen

- (1) namn och adress för operatören som sammanställer anmälan,
- (2) i händelse av att andra operatörer är inblandade i de kombinerade verksamheterna; deras namn och adress, inklusive en bekräftelse på att de samtycker till innehållet i notifieringen,
- (3) en beskrivning av hur ledningssystemet för anläggningar, som är inblandade i de kombinerade verksamheterna, kommer att koordineras för att minska riskerna från en allvarlig olycka,
- (4) uppgifter hur en anläggning, eller utrustning, kommer att användas i samband med den kombinerade verksamheten, men som inte beskrivs i den aktuella rapporten om större faror för någon av anläggningarna som är involverade i de kombinerade verksamheterna,
- (5) en sammanfattning av riskbedömningarna som genomförs av alla operatörer som är inblandade i de kombinerade verksamheterna, vilken ska innehålla
  - (a) en beskrivning av verksamheter under den kombinerade verksamheten som kan involvera faror med potential att orsaka en allvarlig olycka för, eller i anslutning till, en anläggning,
  - (b) en beskrivning av riskkontrollåtgärder som har införts till följd av riskbedömningen.
- (6) en beskrivning av den kombinerade verksamheten och ett arbetsprogram, vilket ska inbegripa de datum då den kombinerade verksamheten förväntas börja och sluta och en kopia av en överenskommelse mellan operatörerna som är inblandade i den kombinerade verksamheten.

BILAGA III

Behöriga myndigheters bestämmelser för att reglera verksamheter med avseende på större faror

1. Medlemsstater ska behandla nedanstående minimikriterier för att utse en behörig myndighet som ska ansvara för tillsynsfunktionerna i denna förordning för säkerhet och skydd av miljö
  - (a) organisatoriska arrangemang, som gör det möjligt för alla skyldigheter i denna förordning att fullgöras på ett effektivt sätt, inbegripet arrangemang för att reglera säkerhet och skydd av miljön på ett rimligt sätt,
  - (b) en policyredogörelse, som behandlar målen med tillsyn och verkställelse och hur den behöriga myndigheten ska uppnå transparens, överensstämmelse, proportionalitet och objektivitet i dess reglering av olje- och gasverksamheter till havs. Den behöriga myndigheten bör också göra klart för allmänheten om ansvarsfördelningen mellan tillsynsmyndigheten och operatören, där den senare har primärt ansvar för att kontrollera risker, och den tidigare för att kontrollera att operatören har adekvata åtgärder på plats, som sannolikt kommer att vara effektiva för att kontrollera risk för större faror,
  - (c) en strategiredogörelse som beskriver den behöriga myndighetens funktioner, dess åtgärdsprioriteringar (till exempel i utformning och drift av anläggningar, integritetshantering och nödberedskap och -insatser), samt hur det är organiserat,
  - (d) driftsförfaranden, som beskriver hur den behöriga myndigheten kommer att inspektera och genomdriva operatörens skyldigheter enligt denna förordning, inklusive hur den kommer att hantera, bedöma och godta rapporter om större faror, hantera brunnso notifieringar, och hur intervallerna mellan inspektion av riskkontrollåtgärder för större faror (inklusive de för miljön) för en given anläggning, eller verksamhet, ska fastställas,
  - (e) procedurer för hur den behöriga myndigheten ska fullgöra sina funktioner enligt denna förordning utan påverkan för andra ansvarsområden, till exempel olje- och gasverksamheter till havs, och arrangemang i enlighet med direktiv 92/91/EG,
  - (f) när den behöriga myndigheten består av två, eller flera byråer, ska det tillhandahållas ett formellt avtal som inrättar de nödvändiga mekanismerna för den behöriga myndighetens gemensamma arbete, inklusive högsta ledningens tillsyn, övervakning, granskningar, gemensam planering och inspektion, ansvarsuppdelningen för hantering av rapporter om större faror, gemensam utredning, interna kommunikationer och extern rapportering.
2. Medlemsstater bör göra de nödvändiga bestämmelserna för att få de ovanstående arrangemangen att träda i kraft, inklusive
  - (a) tillräckligt mycket sakkunnig expertis internt, eller genom ett externt arrangemang, för att inspektera och utreda verksamheter, vidta

verkställighetsåtgärder, och för att hantera rapporter om större faror och anmälningar.

- (b) när man förlitar sig på extern expertis ska man säkerställa tillräckligt mycket skriftlig vägledning och tillsyn för att upprätthålla ett konsekvent tillvägagångssätt och för att säkerställa att den lagenligt utsedda behöriga myndigheten behåller fullt ansvar enligt denna förordning,
  - (c) adekvata resurser för väsentlig utbildning, kommunikation, teknologiåtkomst, resor och uppehälle för den behöriga myndighetens personal i deras tillsynsfunktioner och för att medge en aktiv samverkan mellan behöriga myndigheter i enlighet med artikel 27,
  - (d) begära av operatörer och/eller anläggningsägare att när det är lämpligt ersätta den behöriga myndigheten för kostnaden för de funktioner som den har utfört i enlighet med denna förordning,
  - (e) att företa eller uppmuntra forskning i enlighet med den behöriga myndighetens funktioner i denna förordning,
  - (f) för att den behöriga myndigheten ska kunna sammanställa rapporter.
3. Bedömningsförfaranden för rapporten om större faror och anmälan, interna beredskapsplaner och andra relevanta dokument ska inbegripa
- (a) en kvantitativ riskbedömningsanalys,
  - (b) en utvärdering av en operatörs bedömning av relevanta uppgifter för verksamhetens lokalisering,
  - (c) en bedömning av tekniska och organisatoriska standarder som har använts,
  - (d) en bedömning av tekniska lösningar,
  - (e) en bedömning av en operatörs arrangemang för att hantera ändringar av verksamhetsplaner,
  - (f) en jämförelse mellan de använda lösningarna och de lösningar som har använts i andra, liknande, situationer,
  - (g) en bedömning av hur beredskapsplanerna överensstämmer med de identifierade riskerna,
  - (h) en bedömning av operatörens arrangemang för att stoppa verksamheten i händelse av en förestående risk,
  - (i) en bedömning av tillgängligheten av utrustning för nödsituationer och hur korrekta förfarandena är för att använda den.
4. Behöriga myndigheter ska vara klart oberoende från eventuell statlig organisation som arbetar med att främja industri, för licensiering, eller uppbärande av intäkt. Den

behöriga myndigheten bör inte göra något politiskt ställningstagande med avseende på olje- och gassektorn.

BILAGA IV
Operatörens insatser för att förhindra större olyckor

1. För att förhindra större olyckor bör operatörens säkerhetshanteringssystem i enlighet med artikel 18 ta det följande med i beräkningen
  - (a) riktlinjerna för att förhindra större olyckor ska vara skriftliga och fastställa de allmänna målen, och hur kontroll av hur större olycksrisker ska organiseras, samt hur dessa arrangemang verkställs på företagsnivå,
  - (b) säkerhetshanteringssystemet bör integreras med operatörens allmänna ledningssystem och inbegripa organisatorisk struktur, ansvarsområden, förfaranden, processers förfaranden och resurser för att fastställa och genomföra riktlinjerna för större faror.
2. Säkerhetshanteringssystemet ska inbegripa, men inte begränsas till
  - (a) organisationsstruktur och personalens roller och ansvarsområden,
  - (b) identifiering och utvärdering av större faror - deras sannolikhet och konsekvenser,
  - (c) att miljökonsekvenserna integreras i bedömningarna om större faror i rapporten om större faror,
  - (d) kontroll av de större farorna under normal verksamhet,
  - (e) hantera förändring,
  - (f) planering och åtgärder vid nödsituationer,
  - (g) begränsning av skada på miljön,
  - (h) övervakning av prestanda,
  - (i) arrangemang för revision och översyn.
3. Operatörer ska rikta särskild uppmärksamhet mot utvärdering av pålitlighets- och integritetskrav för alla säkerhetskritiska system och grunda sina inspektions- och underhållssystem på att uppnå denna nivå av säkerhetsintegritet.
4. Operatörer ska säkerställa att farliga substanser alltid förvaras i rörledningar, fartyg och system som är avsedda för säker inneslutning. Dessutom ska operatörer säkerställa att en situation då enskilda barriärer misslyckas med sin inneslutning inte kan leda till en incident med en större fara.
5. Operatörer ska se till att de har ett lämpligt ramverk för att övervakningen ska uppfylla alla relevanta lagbestämmelser genom att införliva sina lagstadgade skyldigheter gällande säkerhets- och miljöskydd i deras standardiserade verksamhetsförfaranden.

6. Operatörer ska ägna särskild uppmärksamhet åt att bygga och upprätthålla en stark säkerhetskultur med hög sannolikhet för fortsatt säker drift som inbegriper, men inte begränsas till
  - (a) extensiv processrevision,
  - (b) belönande och erkännande av önskade beteenden,
  - (c) regelbunden utvärdering av organisationens kapaciteter och mål,
  - (d) upprätta höga standarder som ett kärnvärde i företaget,
  - (e) formella styrnings- och kontrollsystem som inbegriper den högre ledningen och arbetsstyrkan, och
  - (f) kompetens på verksamhetens alla nivåer.

7. Industrin ska samarbeta med den behöriga myndigheten för att grunda och genomföra en prioriteringsplan för utvecklingen av standarder, vägledning och regler, vilket kommer att ge kraft åt bästa förfarande inom förhindrande av större faror och begränsning av deras konsekvenser ifall de ändå skulle inträffa. De frågor som ska behandlas är de följande
  - (a) förbättra brunnshintegriteten, kontrollutrustning för brunnar och övervakning av deras effektivitet,
  - (b) förbättra den primära inneslutningen i säkerhetssystem för processen,
  - (c) förbättra sekundär inneslutning som begränsar eskalering av en förestående allvarlig olycka, inklusive brunnseruptioner,
  - (d) trovärdigt beslutsfattande i högstressiga omgivningar,
  - (e) hantering och övervakning av verksamheter med större fara,
  - (f) kompetens hos centrala befattningshavare,
  - (g) effektiv riskbedömning för att utvärdera förändrade förhållanden,
  - (h) pålitlighetsbedömningar för säkerhetskritiska system,
  - (i) centrala prestandaindikatorer för säkersystemens integritet,
  - (j) effektiv integrering av säkerhetshanteringssystem mellan operatörer, ägare av riggar, och andra inblandade i kombinerade verksamheter.

BILAGA V
Krav på beredskap och åtgärder vid nödsituationer

1. INTERNA BEREDSKAPSLANER

1. Interna beredskapsplaner bör inkludera, men inte vara begränsade till
  - (a) namn eller befattningar för personer som får initiera nödsituationsförfaranden, och personen som leder den interna nödsituationsåtgärden,
  - (b) namn eller befattning för den person som ansvarar för att upprätta kontakt med den myndighet som är ansvarig för den externa beredskapsplanen,
  - (c) för alla förutsebara förhållanden, eller händelser, som skulle kunna orsaka en allvarlig olycka enligt beskrivningen i rapporten om större faror, till vilken planen är bilagd,
  - (d) en beskrivning av de åtgärder som bör vidtas för att kontrollera förhållandena, eller händelserna, och för att begränsa deras konsekvenser till inom anläggningen och dess undantagszon,
  - (e) en beskrivning av den tillgängliga utrustningen och resurserna,
  - (f) arrangemang för att begränsa riskerna för personer på anläggningen, inklusive hur många varningar som ska ges, och de handlingar personer förväntas utföra efter att ha mottagit en varning,
  - (g) arrangemang som koordineras med räddningsarrangemangen som beskrivs i rapporten om större faror så som t. ex. beskrivs i bilaga II, del 2.7, och del 3.7 för att säkerställa goda utsikter för överlevnad för personer på anläggningen under en allvarlig olycka,
  - (h) arrangemang för att tidigt varna myndigheterna som ansvarar för den interna beredskapsplanen om olyckan, den typ av information som bör rymmas i en inledande varning, och arrangemang för att lämna mer detaljerad information när det blir tillgängligt,
  - (i) arrangemang för att utbilda personal i de skyldigheter de förväntas utföra, och när det är nödvändigt koordinera detta med extern räddningspersonal,
  - (j) Arrangemang för att koordinera interna nödatgärder med externa sådana.
2. Operatörer bör bereda en inventering av tillgänglig utrustning, ägande av denna, lokalisering, transport till, och utplaceringssätt vid anläggningen. Inventeringen bör fastställa åtgärder som finns på plats för att säkerställa att utrustning och förfaranden vidmakthålls i driftsdugligt skick.

2. EXTERNA BEREDSKAPSLANER

1. Externa beredskapsplaner ska inbegripa, men inte begränsas till:

- (a) Namn och befattningar för personer som får initiera nödsituationsförfaranden och personer som får leda den externa räddningsinsatsen.
  - (b) Arrangemang för att motta en tidig varning om olyckor och de tillhörande larm- och utkommenderingsförfarandena.
  - (c) Arrangemang för att koordinera de nödvändiga resurserna för att implementera den externa beredskapsplanen.
  - (d) Arrangemang för att bistå den interna beredskapsplanen som hanterar händelser på anläggningen och i undantagszonen omkring den.
  - (e) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för nödsituationsåtgärderna utanför anläggningen.
  - (f) Arrangemang för att ge personer och organisationer, som kan påverkas av olyckan, lämplig information och råd om olyckan.
  - (g) Arrangemang för att tillhandahålla information till medlemsstaternas räddningstjänster och kommissionen i händelse av en allvarlig olycka med möjliga gränsöverskridande konsekvenser.
  - (h) Arrangemang för att lindra de negativa effekterna på djurliv på land och till havs inklusive situationer där oljetäckta djur når stranden före oljeutsläppet.
2. Myndigheten som primärt ansvarar för beredskapsåtgärder bör göra det följande tillgängligt
- (a) en inventering av tillgänglig utrustning, dess ägande, läge, transport till, och utplaceringssätt på anläggningen,
  - (b) en beskrivning att de åtgärder som finns på plats för att säkerställa att utrustning och förfaranden vidmakthålls i funktionsdugligt skick,
  - (c) en inventering av industriägd utrustning som kan göras tillgänglig i en nödsituation,
  - (d) en beskrivning av de allmänna arrangemangen för havsbaserade nödsituationer som involverar olja och gas, inklusive kompetenser och ansvarsområden för alla inblandade parter, och de organ som är ansvariga för att vidmakthålla sådana arrangemang.
  - (e) åtgärder för att se till att utrustning, personal och förfaranden står redo för arbete och alltid är uppdaterade.
3. Externa beredskapsplaner ska tydligt förklara rollen för olika relevanta myndigheter, räddningseenheter, koordinators och enheter som är aktiva inom räddningsverksamhet, så att samarbete garanteras under alla nödsituationer.
4. Arrangemang bör inkludera bestämmelser för en allvarlig olycka som potentiellt överstiger en medlemsstats förmåga, eller överskrider dess gränser genom att:

- (a) Dela planer med angränsande medlemsstater och kommissionen.
- (b) Sammanställa gränsöverskridande inventeringar för räddningsresurser, både inom industrin och nationellt ägda sådana, samt alla nödvändiga anpassningar för att göra utrustning och förfaranden kompatibla mellan närliggande länder och medlemsstater.
- (c) Procedurer för att återöppna unionens civilskyddsmekanism (såsom den har inrättats enligt rådets beslut 2007/779/EG).
- (d) Arrangera gränsöverskridande övningar för externa beredskapsplaner.

BILAGA VI
Dela med sig av information och transparens

1. Ett gemensamt datarapporteringsformat för indikatorer om större faror, som ska utvecklas av kommissionen i enlighet med artiklarna 22 och 23, ska göra det möjligt att jämföra information mellan medlemsstater och individuella operatörer.
2. De fastställda rapporteringskraven som avses i paragraf 1 ska åtminstone innehålla följande information och data
  - (a) information om oavsiktligt utsläpp av kolväten eller andra farliga substanser, antända eller ej,
  - (b) information om förlorad kontroll över en brunn som kräver start av kontrollutrustning för brunnar, eller om en brunnsbarriär inte fungerar vilket kräver att den byts ut, eller repareras,
  - (c) om en huvudkomponent i anläggningens processsäkerhetssystem inte fungerar,
  - (d) betydande förlust av strukturell integritet, eller förlust av skydd mot effekter av brand eller explosion, eller förlust av positionering för en flytande anläggning,
  - (e) fartyg på kollisionskurs och faktiska fartygskollisioner med en havsbaserad installation,
  - (f) helikopterolyckor, på eller nära anläggningar till havs, eller på väg till anläggningar till havs,
  - (g) varje olycka med dödlig utgång,
  - (h) alla allvarliga olyckor med fem, eller fler, människor i samma incident,
  - (i) varje evakuering av oväsentlig personal,
  - (j) en större miljöolycka.
3. Informationen som avses i punkt 2 ska bestå av både faktisk information och analytiska data om olje- och gasverksamhet, samt vara otvetydig. Informationen och datan som tillhandahålls ska vara av sådan art att individuella operatörers utförande kan jämföras, inte bara inom medlemsstater, utan även mellan medlemsstater inom industrin som en helhet.
4. Målet med att insamla och sammanställa informationen som avses i punkt 2 är att tillhandahålla en avancerad varning för (ytterligare) försämring av säkerhet och miljökritiska barriärer för att vidta proaktiva, korrigerande åtgärder. Informationen bör också fastställa den övergripande effektiviteten i åtgärder och kontroller som har ogenomförts av individuella operatörer och industrin som en helhet, i synnerhet för att förhindra större olycksrisker och minimera risker för miljön.
5. För att uppfylla kraven i artikel 23, ska ett förenklat format utvecklas för att underlätta publicering av relevanta data i enlighet med punkt 2 och rapporter beredas

enligt artikel 24 på ett sätt som är lättillgängligt för allmänheten och underlättar gränsöverskridande datajämförelser.